

LETNIK 6, ŠTEVILKA 1

CELJE, 20. 6. 2016

OSNOVNA ŠOLA FRANA ROŠA CELJE

ROŠEV UTRIP

VELIKI INTERVJU: ANDREJ ROZMAN ROZA

PREBERITE

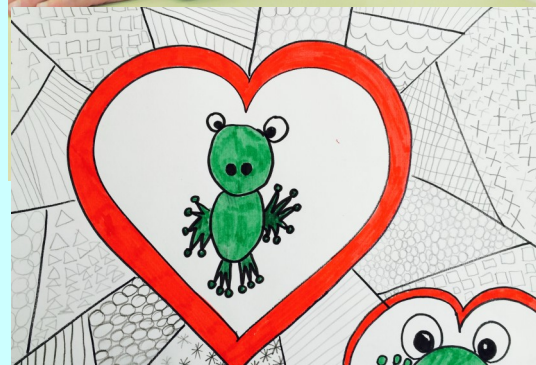
- EKSKURZIJA KULTURNIH ŠOL V LJUBLJANO
- ZAKLJUČNI FESTIVAL DRUŠTVA SOBIVANJE
- MOJA SKRIVNOST
- WITH EVERY DING
- MEIN TAG
- KAJ OBLEČI V TOPLIH DNEH

V tej številki:

ROŠEV POROČEVALEC	2
FOTODNEVNIK	6
FOTOREPORTAŽA: ŠOLA V NARAVI	8
KOLUMNNA: PRISELJENCI	9
PROJEKTI 2015/16	10
LITERARNE USTVARJALNICE	16
I'M SPEAKING ENGLISH	31
ICH SPRACHE DEUTSCH	37
NAŠ GOST: ANDREJ ROZMAN ROZA	38
ANKETA: LJUBEZEN	42
ROŠEV OBRAZ: INA LES	44
POTOPIS: NA FINSKEM	45
DEVETOŠOLCI ROŠU	46
ZNANOST	47
PRIPOROČAMO V BRANJE	48
MODA	50
HOROSKOP	51
REBUSI	53

DEVETOŠOLCI ROŠU

ROŠEV POROČEVALEC

september

PIKIN FESTIVAL

Ob 8.00 smo se zbrali na avtobusni postaji. Odpeljali smo se proti Velenju. Igrali smo se na igralih. Nato smo se odpravili v Dom kulture, kjer smo si ogledali predstavo Emil in detektivi. Po predstavi smo odšli proti Pikinemu mestu. Tam smo si ogledali Pikino hišo in labirint. Po ogledu smo odšli v Belo dvorano. V dvorani so bile različne delavnice. Po delavnicah smo se odpeljali proti Celju. V šoli nas je čakalo kosilo. Bilo mi je všeč.

Tim Radikovič Sladnjak, 3.a

PIKIN FESTIVAL

Zjutraj smo se dobili na avtobusnem postajališču. Odšli smo proti Velenju. Najprej smo se šli igrat na igrišče. Ko je bil čas, smo šli proti kulturnemu domu, kjer smo si ogledali predstavo Emil in detektivi. Po ogledu pa smo se odpravili proti Pikini deželi. Najprej smo odšli v Pikino vilo Čira Čara, potem smo pogledali po stojnicah, kjer smo kaj kupili. Nato pa nas je učiteljica odpeljala na ustvarjalne delavnice. Po končanem ustvarjanju smo odšli proti Celju.

Hannah Ana Matović, 3. a

PIKIN FESTIVAL

Zjutraj ob 7.30 uri smo se z avtobusom odpeljali v Velenje na Pikin festival. Ustavili smo se na igrišču, kjer smo v kulturni Emil in detektivi. do prizorišča, kjer hodili skozi labi- smo se udeležili še nas je odpeljal

in odšli domov. Na Pikinem festivalu mi je bilo zelo všeč.

smo pojedli malico in se igrali. Odšli dom, kjer smo si ogledali predstavo Po predstavi nas je avtobus odpeljal smo si ogledali Pikino hišo, se spre- rint, si ogledali stojnice, nato pa Pikinih delavnic v šotoru. Avtobus nazaj v šolo, kjer smo pojedli kosilo

ANJA FIJAVŽ, 3. a

ROŠEVI POROČEVALCI

Srečanje krajanov mestne četrti Nova vas in Dolgo polje

ŽENSKE V NOB

V sredo, 23. 3. 2016, smo se predstavniki različnih generacij srečali na kulturni prireditvi ob počastitvi žensk in njihove vloge v času 2. svetovne vojne. Dogajanje, ki smo ga s svojimi nastopi popestrili tudi učenci **Osnovne šole Frana Roša**, se je odvijalo v prostorih mestne četrti v Novi vasi.

Gospod Marijan Petan, ki je povezoval prireditev, je predstavil najstarejšo udeleženko srečanja, častno gostjo go. Vilmo Štucin, ki je obudila spomine na čas druge svetovne vojne in poudarila naloge vplivnih predstavnic žensk, kot sta Tončka Čeč in Vida Tomšič, za osvoboditev slovenskega naroda. Učenca osmega razreda sta opisala zgodovinsko ozadje prve polovice 20. stoletja, spominsko retrospektivo pa so popestrile številne glasbeno-vokalne točke, ki so se povezovale s temo prireditve in so jih izvajali učenci šole.

Prireditev se je zaključila s podeljevanjem rdečih nageljnov, ki so jih prejela dekleta, ženske, žene, matere in babice.

Prijetna prireditev, ki je združila predstavnike vseh generacij, je še en dokaz, da se je vredno in potrebno srečevati ob obujanju zgodovinske preteklosti naroda. **Sara Korenjak, 9. b**

ŽIVLJENJE NA GRADU - Naravoslovni dan

Zjutraj ob 8.00 smo v šoli dobili malico. Odpravili smo se na avtobusno postajo. Odpeljali smo se do hriba, kjer stoji Stari grad. Nanj smo odšli peš. Ko smo prispeli na grad, smo malicali. Potem je prišla gospa Vesna. Povedala je, kako je grad izgledal v srednjem veku. Celje smo si ogledali z gradu. Odšli smo v grajsko jedro. Videli smo prsobran. Tam so se včasih skrivali vitezi. Gospa Vesna je povedala zgodbo o celjskih grofih. Barbara Celjska je bila kraljica. Odšli smo do vrtiljaka. Vrnili smo se tja, kjer smo malicali. Odšli smo na Friderikov stolp. Je zelo visok, saj meri 26 m. Ima 106 stopnic. Ima tudi lep razgled. Ob 11.00 smo odšli z gradu in se vrnili v šolo.

Noeli Knafelc, 3. a

ROŠEVI POROČEVALCI

EKO DAN- TELESNO IN DUŠEVNO ZDRAVJE

V torek, 10. 5. 2016, smo se učenci 8.a in 8.b razreda odpravili v Zdravstveni dom Celje, kjer smo imeli tehniški dan. Tema tega dne je bilo telesno in duševno zdravje.

Ob 7. 45 uri smo se zbrali pred šolo, potem pa sta nas razrednika odpeljala na malico. Ko smo pomalicali, smo peš odšli proti Zdravstvenemu domu. Tam smo najprej imeli predavanje o telesni teži in samopodobi. Reševali smo učne liste, se naučili izračunati naš indeks telesne mase in se pogovarjali o zdravi prehrani. Nato smo odšli na delavnico o stresu in tehnikah sproščanja. Naredili smo dve dihalni vaji in se sproščali. Govorili smo tudi o našem počutju v različnih situacijah ter o samopoškodovanju. Po vrnitvi v šolo smo nadeljevali še z dvema delavnicama: vaje za krepitev spomina ter osebna

ste kože. svoj spogovarnico koniz slovenpodjetja nam je kov za razdelila čkov. Eko dan odšli na 30 ure

higiena in nega neči. Pri prvi smo krepili min in se o njem jali. Ko smo z delavčali, je prišla gospa skega kozmetičnega Afrodita. Predstavila nekaj njihovih izdelnega kože in nam letake ter nekaj vzor-

smo tako zaključili, kosilo in se okoli 12. odpravili domov.

Maša Šerbec, 8. b

EKSKURZIJA KULTURNIH ŠOL V LJUBLJANO

V petek, 13. 5., smo se predstavniki kulturnih šol celjske regije skupaj z dekliskim pevskim zborom GCC odpravili na ekskurzijo v Ljubljano.

Ko smo prispeli z avtobusom, smo se najprej zbrali pred stavbo Filharmonije. Nato smo se ločili. Pevke so šle skupaj z zborovodjo na vajo, ostali pa smo pod vodstvom vodičke spoznali Staro Ljubljano. Sprehodili smo se po pestrih ulicah in si ogledali mnoge zanimivosti, kot npr. kip Franceta Prešerna, ki simbolično opazuje Primičevo Julijo, vklesano v stavbo nasproti, in še mnogo drugih arhitekturnih posebnosti. Posneli smo tudi mnogo fotografij. Kasneje smo imeli prosti čas, ki smo ga namenili natančnejšemu ogledu našega čudovitega mesta. Ekskurzija je imela lep zaključek v Filharmoniji, kjer je potekal koncert najboljših slovenskih pevskih zborov Zagorje 2016. Nastopili so štirje otroški in mladinski pevski zbori, med njimi tudi celjski dekliski pevski zbor.

Po koncertu smo se z avtobusom pozno zvečer vrnili domov.

Prva ekskurzija kulturnih šol je prejela mnogo pozitivnih odmevov, torej lahko pričakujemo še eno naslednje leto in tudi leto po tem.

Sara korenjak, 9. b

ROŠEVI POROČEVALCI

NAŠ GOST ANDREJ ROZMAN ROZA

V torek, 17. 5. 2016, je našo šolo obiskal literarni ustvarjalec Andrej Rozman Roza. Je zelo zanimiv slovenski pesnik, režiser, igralec in dramatik.

Povedal nam je nekaj anekdot iz svojega življenja. Najbolj me je presenetilo to, da je začel pisati že v drugem razredu in da je pisal pesmi z vojaško vsebino. Preden sem ga spoznala, sem mislila, da je resen človek, potem pa sem skozi njegove pesmi in pravljice ugotovila, da je zelo zabaven. Med srečanjem je deklamiral dve svoji pesmi. Ker jih je povedal zelo doživeto, sem lažje začutila vsebino. Pripovedoval nam je tudi eno od svojih zgodb, ki mi je bila zelo všeč. Petnajst minut pred koncem smo imeli čas za vprašanja. Tako smo lahko o njem izvedeli še vse tisto, česar nam ni povedal že sam. Med srečanjem nam je podelil tudi priznanja za bralno značko. Bila sem ponosna, saj sem priznanja za naš razred prejela jaz. Na koncu sem dobila tudi njegov avtogram, ki sem ga podelila prijateljici Emi. Srečanje z Andrejem Rozmanom Rozo je bilo zanimivo, žal pa je prehitro minilo.

Lina Rozoničnik, 4. b

UČILI SMO SE O VODI

Pri SPO smo se pogovarjali o vodi. Ugotovili smo, da je brez barve, brez okusa in brez vonja. Potrebujejo jo živa bitja in rastline.

Tekočo vodo v plastenki smo dali v zamrzovalnik in ugotovili, da se je spremenila v led. Zanimalo nas je tudi, kaj se v vodi potopi in kaj ostane na površini. Vodo smo natočili v posodo in dali vanjo različne predmete iz različnih materialov. Nekateri so potonili, drugi so ostali na površini.

Spoznali smo tudi, kako pomembno je varčevanje z vodo in da

ne smemo onesnaževati rek, jezer in morij. Všeč so mi ure, pri katerih delamo poskuse in se učimo o pomembnih stvareh.

Vedad Berisalić, 2. b

FOTODNEVNIK

DNEVNIK PLAVANJA

PONEDELJEK, 25. 1. 2016

Teden se je začel malo drugače. V šolo sem prišel ob 7.15. Dobili smo malico in se odpeljali na plavalni tečaj. Ko smo prispeli na Golovec, smo se najprej preoblekli v kopalke. Po tuširanju smo se zbrali pri malem bazenu. Učiteljica plavanja me je določila, da pokažem nekaj vaj. Enake vaje so ponovili tudi drugi sošolci in sošolke. Nato smo imeli odmor za malico. Po malici smo nadaljevali s plavanjem v velikem bazenu. Ker treniram plavanje, sem preplaval več dolžin kot ostali. Za ta dan smo končali z učenjem. V garderobi smo se preoblekli in posušili. Z avtobusom smo se vrnili v šolo.

TOREK, 26. 1. 2016

Ta dan sem se ob približno 6. uri zbudil, oblekel in pojedel zajtrk. Ob 7.00 sem prišel v šolo. Tam smo dobili malico in odšli na avtobus. Na začetku smo imeli prosti čas za igranje. Nato smo delali vaje in potem imeli malico. Po malici smo odšli v veliki bazen. Ko smo končali s treniranjem, smo se preoblekli in odšli na avtobus. Z avtobusom smo se vrnili v šolo.

SREDA, 27. 1. 2016

Danes je bil že tretji dan plavalnega tečaja. Kot vsako jutro sem v šolo prišel ob 7.15, vzel malico in se s sošolci z avtobusom odpeljali na bazen. Najprej smo imeli prosti čas za igro. Za ogrevanjem smo delali vaje v malem bazenu. Nato smo šli v garderobo pojest malico. Plavanje smo nadaljevali v velikem bazenu. Plavali smo 50 metrov kravl, prsno in hrbtno. Potem sem pokazal vajo za varnost. Nato sem plaval še deset minut poljubno tehniko. Vadil sem še za priznanje Zlati delfin. Po treniranju smo se odpravili nazaj v šolo, kjer smo predstavili domače branje.

FOTODNEVNIK

ČETRTEK, 28. 1. 2016

Danes je že četrti dan plavalnega tečaja. Na začetku treninga smo imeli prosti čas za igro. Potem smo v malem bazenu delali vaje, kot so cela tehnika hrbtno, kravl, prsno, roke prsno, noge prsno, noge kravl, roke kravl, noge hrbtno, roke hrbtno in tako naprej. Ko smo končali z vajami, smo imeli malico. Po malici smo šli v veliki bazen. V velikem bazenu smo delali vaje za varnost in trenirali skoke na glavo. Po treningu smo se odpeljali v šolo.

PETEK, 29. 1. 2016

Danes je bil zadnji dan plavalnega tečaja. Na začetku smo imeli prosti čas za igranje v malem bazenu. S prijatelji smo se lovili. Po igri smo delali vaje za starše, kot so cela tehnika kravl, prsno in hrbtno. Potem smo šli v veliki bazen. Ko smo končali vaje v velikem bazenu, smo odšli v garderobo na malico. Po malici smo vadili skoke na glavo v velikem bazenu. Potem smo nekateri plavali 10 minut neprekinjeno. Ostali so ta čas plavali v malem bazenu. Po testiranju smo imeli prosti čas za igro. Tako smo končali zadnji dan tečaja.

SOBOTA, 30. 1. 2016

V soboto smo imeli predstavitev za starše. Na začetku je naša učiteljica Tina povedala staršem, kaj smo počeli čez teden. Naredili smo vaje za starše. Nato smo pokazali vaje še v velikem bazenu. Potem je sledila podelitev priznanj. Vsi smo dosegli dobro mesto. Všeč mi je bilo, da sem dobil zlatega delfina.

Mentorica prispevka: Vlasta Gričar, učiteljica

FOTOREPORTAŽA

Šola v naravi je za večino učencev eden izmed najbolj pričakovanih dogodkov v šolskem letu. Tudi šestošolci so komaj čakali, da se bodo odpravili v Rakov Škocjan. Pa se je vse zgodilo po pričakovanjih?

PRED ODHODOM
Ja, šola v naravi je že skoraj tu! Se je že veselim. A kaj bomo sploh počeli? Upam, da bomo plavali! Jaz lahko zdržim čil v morje in preplaval nekaj metrov! Zato mislim, da lahko preživim v divjini.

PO VRNITVI

Zabaval sem se, kot še nikoli. Čeprav je bila soba manjša od naših pričakovanj, smo se imeli priča-temo. Lovili smo žuželke, kar se je meni zdelo kot vaja za preživetje. Res je bilo super.

Nik T. Svetelšek,
6. a

PRED ODHODOM

Letos bom šla že drugič v šolo v naravi. Komaj čakam, saj se bom naučila voziti s kanujem in streljati z lokom. Malo me je strah pohoda po jami, a bom verjetno strah zamenjala z občudovanjem narave. Komaj že čakam druženja s sošolci!

PO VRNITVI

V ČSOD smo prišli po dolgi in naporni vožnji, tudi po gozdni cesti. Še isti dan je nastalo tudi strašno neurje, mi pa smo šli na pohod! A kolesarjenje do Cerkniškega jezera in vožnja s kanuji so bili nepozabni! Uživala sem tudi, ko smo pripravljali kres in na ognju pekli hrenovke. Tega v bloku pač ne moreš, zato je bila izkušnja nepozabna.

Tija Ključarič, 6. a

Lani smo bili v šoli v naravi in ko smo se punce odpravljale spat, je v sobo k Anini postelji pritekla naša razredničarka in začela vpiti: „David, kje si, voham te!” Pogledala je v omaro in pod Anino posteljo. Ni ga našla. Vse punce smo se začele smejati, David je bil namreč ves ta čas v kopalnici.

Tinka N. Kaučič, 7. a

KOLUMNA

PIŠE: Anja Guzej, 7. b

PRISELJENCI

V razred je stopil otrok eno leto starejši od nas. Bil je drugačen, a še vseeno je bil otrok. Prihajal je iz Indije. Ni govoril našega jezika. Malo je pa znal angleščine.

Tisti dan so se vsi hoteli pogovarjati z njim, saj nam je bilo zanimivo, kako daleč je pripotoval. Z njim smo se pogovarjali v angleščini, saj smo jo mi in on dobro znali. Sčasoma se nihče ni hotel družiti z njim, saj so že vse vedeli o njem in ni bil več zanimiv.

Med odmori sem ga opazovala. Bil je žalosten in osamljen. Vsi so ga gledali in so se mu posmehovali, saj je imel drugačno barvo kože in bil drugače oblečen od nas. Razmišljala sem... Ni njegova krivda, da prihaja iz druge države in da je drugačne barve kože. To mu je mati narava pač dala. Zakaj bi na tega fanta sploh gledali drugače? Tudi on je človek. Je živo bitje. Zasluži si enako življenje brez posmehovanja. Veliko sošolcev je imelo predsodke o njem.

Nekega dne sem med odmorom stopila do njega. Začela sva se pogovarjati. Na obraz se mu je narisal nasmeh. Vsak odmor sva se pogovarjala. Nekega dne mi je zaupal svoje težave. Njegova mama ima raka in je v bolnici, kjer se borijo za njeno življenje. Njegova mlajša sestra je izgubila življenje pri prečkanju čez cesto. On je dobil samo nekaj rahlih poškodb in še vedno razmišlja, da bi bila oba s sestrico živa, če bi stopil korak naprej. Na vesti jo že ima 2 leti. Oče cele dneve dela, da bi dobil čim več denarja za mamino zdravljenje in za njuno preživetje. Fant je večkrat prihajal v šolo brez domače naloge. Doma ni imel nikogar, da bi mu pomagal pri domačih nalogah. Zamislila sem se nad tem in ponudila sem mu svojo pomoč pri nalogah. En mesec je hodil k meni delat domače naloge. S tedni in mesci nas je vedno bolj razumel, mi njega in razumel je tudi učno snov.

Ko ga v resnici spoznaš, ugotoviš, da je enak kot ti, ima kruto življenje, a je še vseeno nasmejan in prijazen.

Zdaj je minilo že eno leto, odkar je na naši šoli. Sedaj ne potrebuje več moje pomoči. Nasmejan je in se družiti z nami, čeprav imajo nekateri še vedno predsodke o njem. Midva pa sva zelo dobra prijatelja in tako bo tudi ostalo.

RIŠE: Anja Guzej, 7. b

PROJEKTI

Slovenija, kot jo vidijo otroci

Idejni vodja : Sobivanje - društvo za trajnostni razvoj

Naslov projekta OŠ Frana Roša: Mesto Celje skozi naše oči.

Sodelujoči učenci: 3. a, 3. b in 4. a

Mentorice: Maja Verhovšek, Tanja Dremšak, Marinka Vodovnik

GLEDALIŠČE - GLEDALIŠKI STOLP

Zraven gledališča stolp stoji,
kjer so mučili kaznovane ljudi.
Mali prekrški,
velike kazni,
je prvo pravilo za ljudi,
ki so se ga držali.

Življenje ni bilo pošteno,
toda Celjskim grofom,
je bilo za to vseeno.

Osnovna šola Frana Roša
Cesta na Dobrovo 114, 3000 Celje
Mentorica: Marinka Vodovnik

Selmir, 8 let (3. razred)

JOSIP PELIKAN

Zganjal je norčije,
ker je ustvarjal tako lepe fotografije.
Njegov navdih je bil preprost,
kot kašelj ali kih.

NARODNI DOM

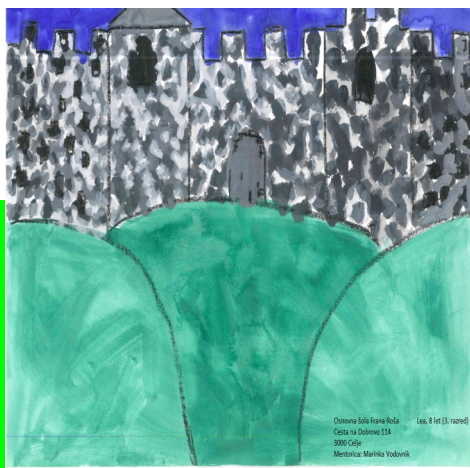
Tu vlada slovenska beseda,
ki bo za vedno vseveda.
Znana in nasmejana.
Celjani so se tam brali,
Nemci pa od jeze
okoli Narodnega doma skakali.

SPLAVAR

Savinja splavarju
bila je kot cesta,
ki ga popeljala je do mes-
ta.

ALMA KARLIN

Prepotovala je ves svet,
naš ljubi planet.
Po vsem svetu je zaslovela,
za to je bila vesela.
Znana je tudi v Ameriki,
na koncu potovanja
je čestitala svoji Eriki.

Osnovna šola Frana Roša
Cesta na Dobrovo 114
3000 Celje
Mentorica: Marinka Vodovnik

Lea, 8 let (3. razred)

Osnovna šola Frana Roša
Cesta na Dobrovo 114
3000 Celje
Mentorica: Marinka Vodovnik

3. razred (3. let)

Mesto Celje skozi naše oči

PROJEKTI

Nastopajoči: Jan, Gašper, Andraž, Julija, Klara

ZAKLJUČNI FESTIVAL DRUŠTVA SOBIVANJE

V okviru Sobivanja—društva za trajnostni razvoj—smo letos v različnih oddelkih sodelovali pri treh projektih: Spodbujamo prijateljstvo, Varno v vrtec in šolo ter Slovenija, kot jo vidimo otroci. Skozi celo šolsko leto so tako nastajali različni izdelki.

Na zaključnem festivalu, ki se je odvijal v Adrenalinskem parku BTC v Ljubljani, pa so učenci 4. a pripravili

zanimivo predstavitev del v projektu Slovenija, kot jo vidimo otroci. Naslov se je glasil Mesto Celje skozi moje oči. Učenci so suvereno prebirali verze o Celju izpod peresa četrtušolke Julije Adamič.

Učenci so z deli ter izredno suverenim nastopom usvojili **DRUGO MESTO.**

Mentorice: Maja Verhovšek, Tanja Dremšak in Marinka Vodovnik, učiteljice

Učenci so se preizkusili v različnih igrah.

PROJEKTI

Ines je prijazna oseba. Pomaga mi, če kaj po -
trebujem in ji lahko zaupam. Res je, da so moje prijateljice tudi Zala, Tija, Maruša, Lari-
sa, Hana in Tjaša, vendar je Ines ta, ki mi je najbolj pri srcu.

Vsi mislijo, da je Ines tiha in sramežljiva, vendar ni. Ko jo dobro spoznaš, je oseba, ki se
rada smeje, zabava in počne zabavne stvari. Zelo veliko sva že naredili skupaj - šli na
bazen, sprehode, v kino in v trgovino. Najbolj obožujem, ko sem v nje-
ni družbi na samem, ko se pogovarjava.

Prijateljstvo mi pomeni vse na svetu: to je radost, veselje, skrivnosti in
pogovori o ljubezni. Zelo jo imam rada kot prijateljico. Če bi se odselila,
bi se mi podrl svet. Nikogar takšnega ne bi imela, ki bi mi lahko zau-
pala skrivnosti, se z njim smejala, da bi mi polzele solze.

Zelo jo imam rada. ♥

Naredila bi vse, ♥ da bi ostali prijateljici. ♥

Zala je moja najboljša prijateljica. Si zaupava, pomagava, včasih tudi
skregava, a se čez nekaj časa pobotava. Zalo imam zelo rada, je pridna in
vesela deklica, nikoli ni žalostna ali jezna, vedno se samo smeje. Je odlič-
na plesalka in pevka, njen glas je nežen in zelo lep. Ko poje, misliš, da
sanjaš. Ko pleše, so njeni gibi lahki. Včasih nas tudi nauči kakšen nov
ples.

Maruša, 6. razred (11 let)

Prijatelj je človek, ki ve vse o tebi in te ima rad. Lahko ga
spoznamo v nesreči. Zraven njega smo varni. Pravi prijatelj
nam vedno pomaga.

Vsi imamo veliko prijateljev. Včasih se spremo, a na koncu
pobotamo. Slabo je, če nimaš prijateljev, ko jih resnično po-
trebuješ. Zaradi njih ti lahko pritečejo solze. Če se kdaj hudo
skregaš, ugotoviš, da si izgubil najboljšega prijatelja. Ko se
to zgodi, se moraš potruditi po najboljših močeh, da ga ne
izgubiš za vedno.

Prijatelju lahko zaupaš. Postavi jih v najboljšo luč, saj ti dajejo svobodo, veselje.
Ko si žalosten, te vedno potolažijo. Prijatelji vedo, kakšen si, zato se ne pretvar-
jati, da si drugačen samo zato, da bi izgledal boljše.

Prijateljstvo je najlepša stvar na svetu. Lahko se spremeni v ljubezen, težko pa
iz ljubezni ostane prijateljstvo. To ni nekaj, kar si se naučil v šoli, ampak je
nekaj, kar se zgodi vsakemu. Najboljšega prijatelja je težko najti, še težje zapus-
titi in nemogoče pozabiti.

Zala, 6. razred (11 let)

PROJEKTI

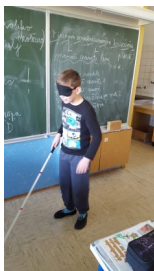
KAJ POMENI PRAVI PRIJATELJ?

Učenka: Špela, 5. razred (10 let) Oš Frana Roša
Mentorica: Maja Verhovšek- Cesta na Dobrovo 114, Celje

PROJEKTI

OBISK SLEPIH IN SLABOVIDNIH NA OŠ FRANA ROŠA MED SEDMOŠOLCI

Iz društva slepih in slabovidnih smo v marcu dobili obisk – priložnost srečati se slepim ustvarjalcem. Predstavil nam je način svojega življenja; ovire, ki jih premaguje v svojem vsakdanu ..., ki pa je poln humorja in veselja, ki izhaja iz njegove pozitivne usmerjenosti. Po doživetju uri državljanske in domovinske vzgoje ter etike smo pri slovenskem jeziku pisali prozna besedila in pesmi o slepoti. Dve besedili sta bili nagrajeni.

NE TAKO, AMPAK TAKO (NAGRADA)

Bil je moj rojstni dan. Doma smo imeli na obisku sorodnike. Dobila sem veliko daril in nekaj denarja. Bila sem zelo vesela, saj sem si končno lahko šla sama kupit nekaj v trgovino. Že naslednji dan sem se s kolegom odpeljala do svoje najljubše trgovine z igračami. A med potjo se je zgodilo ... Ker ni bilo pločnika, sem peljala kar ob robu ceste. Nato pa je pridirjal avto. Slišala sem še cviljenje gum, potem pa se ne spomnim ničesar več. Čez dober teden sem se zbudila v bolnišnici. Nič nisem videla. Zaslišala sem korake in občutila, kako je nekdo sedel na mojo posteljo. Prepoznala sem svojo mamo, ki me je objela, me prijela za roko in mi z žalostnim, jokajočim glasom povedala, da sem se v nesreči močno udarila v glavo in si poškodovala tisti del možganov, ki je odgovoren za vid. Povedala mi je tudi, da bom ostala slepa. Nisem mogla verjeti. Počutila sem se neznansko žalostno. V tistem trenutku sem si želela samo, da bi se vdrla v tla in me ne bi bilo več. Bila sem izgubljena in sem komaj dojela, kaj se mi je zgodilo. Prvi meseci so bili zame najtežji. Nekaj časa sem še preživela v bolnici, nato pa so me premestili v dom za slepe. Tam sem spoznala otroke, ki so se spopadali z enakimi težavami kot jaz, in takoj mi je bilo lažje.

V domu sem se naučila tudi brati v Braillovi pisavi, pisati in hoditi.

Pogrešala sem naravo in izlete, saj sem bila prej ves čas prej aktivna.

Potem pa se mi je zgodilo nekaj, česar ne bom nikoli pozabila. Starši so mi povedali, da imajo presenečenje zame. Z avtom so me nekam odpeljali. Zaslišala sem lajanje, nato pa še starše, ki so me spraševali, če želim imeti psa vodnika. Seveda sem si ga želela, saj sem vedela, da bom z njim lahko hodila na sprehode in v naravo.

S kužkom, ki mu je bilo ime Riko, sva se že prvi dan močno navezala in končno sem dobila pravega prijatelja, ki mi je bil vedno na voljo. Od takrat naprej si življenja brez njega nisem več predstavljala. Z njim sem vsak dan hodila ven. Ker sem rada spoznavala svet, sem se vedno znova veselila najinega sprehoda. Večinoma sva se imela lepo, včasih pa se nama je zgodilo tudi kaj žalostnega. Spomnim se, kako sem se nekega dne na sprehodu zaletela v starejšega gospoda. Slišala sem ga jezno reči: "Kako je ta mladina dandanes neolikana!" Izrečeno me je zbolelo, saj starec niti vedel ni, zakaj sem trčila vanj. Začela sem jokati in ljudje, ki so šli mimo, so se smejali in me zasmehovali. Z Rikom sva se hitro vrnila domov. Takrat sem prvič ugotovila, da me ljudje drugače sprejemajo.

Ko sem nekega dne zbolela, sva z mamo odšli k zdravniku. V čakalnici je bilo veliko ljudi, ki so klepetali. Ko sem vstopila, so vsi utihnili in vedela sem, da vsi strmijo vame. Počutila sem se nebogljenost, a sem vseeno zdržala. Na poti domov se mi je približala neznana gospa. Začela me je pomilovati in govoriti, kako sem uboga. Bila sem besna, ker sem vedela, da nisem več uboga. Naučila sem se živeti, četudi sem slepa.

V življenju sem se še velikokrat srečala s takšnimi ljudmi, vendar sem se naučila njihove izjave preslišati. Tako so tekla leta. Odrasla sem, se poročila in rodila hčerkico, ki me ima najraje na svetu. Čeprav je ne vidim, je zame najlepša. Moje življenje je kljub slepoti popolno.

TIA ROZONOČNIK, 6. b

NE TAKO, AMPAK TAKO (NAGRADA)

Zgodilo se je nenadoma, na hitro in malemu Timu se je življenje spremenilo čez noč. Ni razumel, kaj se mu dogaja, saj mu je bilo komaj 8 let. Danes pa je Tim odrasel moški, ki ima svojo družino in rad deli svojo življenjsko zgodbo z drugimi.

Bil je lep sončen pomladni dan. Tim, mama in oče so se odločili dan preživeti v naravi, in to v hribih. Vzeli so nahrbtnike, v katere je mama pripravila malico, pohodne čevlje in pohodne palice. Odpeljali so se proti Logarski dolini, saj so želeli do Slapa Rinke in na Okrešelj. V avtu so se pogovarjali, kakšna je pot na Okrešelj in kako je potrebno hoditi, da se ne zgodi nesreča. Oče je Timu nekajkrat ponovil, da je pot ozka in da mora res paziti, kako hodi, da mora biti ves čas z njima in da je najbolje, da hodijo v koloni en za drugim, on pa je seveda v sredini. Tim je ves vesel, poln pričakovanja, očetu prikimal in zatrjeval, da vse razume in naj ga ne skrbi za njega, saj ga poslušša in bo upošteval njegova navodila.

Po uri in pol so prispeli do slapa Rinke. Že tukaj je Tim, ki je bil zelo živahen in radoveden, pozabil na vse obljube in pričel tekati in skakati po poti sem ter tja. Mama ga je nenehno opozarjala: »Ne tako, Tim, prosim«. Tim je ni poslušal, saj je bil ves navdušen nad prelepo naravo. Ko so si ogledali slap Rinke, so se odpravili proti Okrešlju. Oče je Timu še enkrat podal navodila, kako se hodi po gorskih poteh.

»Tim, prosim, hodi, kot sva ti rekla in ne tako, kot si ti želiš!« mu je ponovila mama. Timu je bilo besed dovolj in jih sploh ni več slišal. Sprva je hodil, kot so se dogovorili. A bolj ko so se bližali vrhu, bolj mu je bilo vse zanimivo in vedno manj mu je bilo všeč, da mora hoditi tako v vrsti. Pot na vrh se je srečno končala. Pri koči so se okrepčali z malico, odpočili in uživali v prelepem razgledu in soncu.

Potem pa so se odpravili nazaj v dolino in tukaj se je pričela za njihovo družino prava nočna mora. Pot v dolino je vedno težja, saj nam lahko, ko se spuščamo po skalah in ozkih poteh, če nismo previdni, hitro spodrsne in pademo. Žal se je ravno to zgodilo Timu. Tim nikakor ni želel več poslušati navodil očeta in mame ter njunega nenehnega opozarjanja: »Tim, pazi, ne tako! Tim, počasi! Tim, počakaj!« Naenkrat mu je spodrsnilo in padel je. Ker je bila pot precej strma, se je kar nekaj časa kotalil po njej v dolino, dokler se ni ustavil ob skali, v katero je žal udaril s glavo. Ta udarec je bil zanj usoden, saj je povzročil njegovo slepoto.

Timu so pomagali gorski reševalci in ga prinesli v dolino, od tam pa so ga z rešilnim avtom odpeljali v bolnišnico v Celje. Takrat niti slutili niso, da Tim ne bo več videl. V bolnišnici so mu oskrbeli rane in zlom roke. Ko se je Tim naslednje jutro prebudil in odprl oči, je videl samo meglo. Začel je jokati in klicati mamo. Mama se je zelo prestrašila in poklicala zdravnika. Odgovor zdravnika je bil kratek in jasen: »To je od

udarca. Naredili bomo nove preiskave in takrat bom lahko povedal več«. Ugotovili so, da si je Tim pri udarcu tako močno poškodoval oči in očesni živec, da ne bo več videl.

Takrat se je za Tima in njegovo družino začelo povsem novo, nam neznano življenje, saj si nikakor ne moremo predstavljati, kako je, če ne vidimo. Tim se je moral naučiti živeti v temi. Ker je prej videl, je bilo to zanj še toliko težje, ker pa je bil še otrok, je nekako lažje sprejel to življenjsko preizkušnjo in jo s pomočjo mame, očeta in strokovnih služb tudi ves znanja željan sprejel in se spopadel z njo.

Timu je uspelo. Naučil se je živeti v temi. Dokončal je osnovno in srednjo šolo ter doštudiral. Danes je mož, oče dveh otrok in uspešen podjetnik. Z ženo skupaj vodita svoje podjetje. Kljub svoji slepoti živi lepo življenje. Z družino veliko časa preživijo skupaj v naravi, so aktivni športniki, pojejo, se igrajo in uživajo, kar jim je dano, in to nadvse cenijo.

Prav zato se je Tim odločil, da svojo življenjsko zgodbo deli z drugimi in jim tako pove, da kljub slepoti ni vse tako črno, kot se zdi, in da je življenje lepo.

Nikoli ne smemo obupati! Vedno moramo iti naprej in se spopasti z novimi izzivi, ki nam jih da življenje, pri tem pa biti srečni in veseli, da živimo.

Davor Soklič, 7. a

LITERARNE USTVARJALNICE

MORDA TUDI PSIČKI:

tekajo po travici, s tetkami in strički
nagajivo se igrajo
in hitro postavijo se na glavo.

MORDA TUDI MUCE:

ki so hitre kot urce,
se okoli nas podijo
in za zabavo in nered poskrbijo.

MORDA TUDI DREVEŠA:

so lahko kot peresa,
ko z listi šelestijo,
in z vejami ptice lovijo.

LARA GUZEJ, 4. b

Hana Hrovatič, 6. b

Nič lažjega

Morda tudi psički,
kdaj s škornji in dežnički
gredo na potep
in si takrat zmočijo rep.

Mogoče tudi muce,
kdaj spečejo mesne štruce
jih ubogim za praznike zaželiyo.

Morda tudi drevesa,
kdaj vozijo kolesa
a včasih ravnotežje zgubijo
in se na tla prevalijo.

Nič lažjega

Morda se tudi
psički radi družijo
s svojimi strički.
Se lovijo in
kaj pametnega
naučijo.

Kadar se veveričke
po krošnjah
podijo, dedki
in babice za
Njimi strmijo.

Verjamem, da se
tudi konjički radi
družijo s svojimi
tetkami in strički.
Zato so včasih tako
zanimivi in razburljivi.
4. a

Hana Hrovatič, 6. b

Morda tudi cvetlice,
kdaj dobijo norice.
Tokrat v postelji ležijo
in zdravja si želijo.

LINA ROZONIČNIK, 4. b

MOJE TETE

Moja teta Mona
nosi dva balona.
Če jih kdo "prepikne",
se razburi in vzklikne.

Moja teta Žana
nič več ni bolana,
saj vsak dan telovadi
in srečam jo na promenadi.

Moja teta Lana
vozi karavana,
če se pa "zabije",
avto se razbije.

Dorijan Zymeri, 5. a

Oddelek OPB

LITERARNE

NAŠE TETE

Naša teta Minka
rada se našminka.
Vsak dan telovadi,
srečam jo na promenadi.

Naša teta Ana
vedno je bolana.
Kupuje si zdravila
za svoja prebavila.

Naša teta Tia
vozi avto Kia.
Ko je vožnje konec,
kupi si lonec.

Naša teta Meta
zelo rada pometa.
Najraje peče kruhe
in kuha mesne juhe.

Naša teta Katarina
je dobra balerina.
Nosi roza obleko
in vedno pije mleko.

Mar niso naše tete zlate,
saj vedno nosijo copate
in obleke roza-zlate?

Lamija Berisalić, 5.a

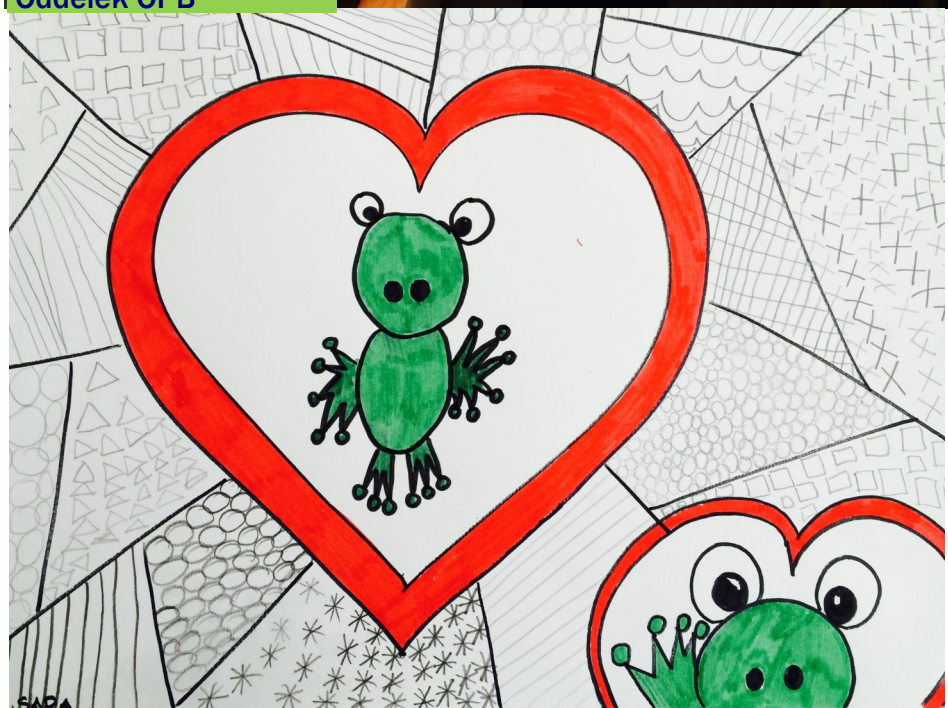
NAŠE TETE

Naša teta Tija,
je cela domišljija.
Riše, slika, poje
in jabolčne zavitke zviija.

Naša lepa teta Tinka
vsak večer se šminka.
Kupuje draga si ličila
in nikoli ne dobi vračila.

Oddelek OPB

Naša pametna teta Lana
zjutraj vedno je zaspana.
Zvečer pa bere stripe in romane
naše stare prababice Ane.

Naša teta Nia
vozi avto Kia.
Je zelo velika
in najraje lika.

To so naše tete,
ki nosijo visoke pete.
Kuhajo pa rade
sadne marmelade.

EVA BOHNEC, 5.a

LITERARNE USTVARJALNICE

V VESOLJU

V vesolju so čudesa
in vesoljci brez očesa.

Tam niso lepi ljubljenci,
saj imajo face tri.

V vesolju imajo v kadi
čas namenjen limonadi.

Pijejo in pijejo,
doker vse ne spijejo
ali pa polijejo.

Morja tam na žalost ni,
verjetno bi zelo uživali.

Tam zgoraj tudi vode ni,
posrkajo pa vse smeti.

Vseeno v vesolju boljše je,
kot si vi zamislite.

ERIK PUNGERŠEK, 5. a

5. a

Andrej Šteiner, 4. b

MOJA PESEM

Risar risbo riše,
slika slikarije.
Ris po risbi skače
in se veseli.

Sonce, veter vodo posušita,
solinar sol nagrabi
in mu nasmeh
na obraz naredita.

Andraž Černoša, 4. a

LITERARNE USTVARJALNICE

PRESTRAŠILA SEM SE

Poletne počitnice 2013 sem z družino preživela na Finskem. Očetov prijatelj nas je nekega lepega dne z barko peljal po otočkih.

Pristali smo na majhnem in neobljudenem otočku. Mami in oči sta pripravljala kosilo, midva z Urbanom pa sva se oddaljila. Padlo nama je na pamet, da bi potipala, kakšna je voda.

Ko se je Urban približal vodi, mu je spodrsnilo na mokri skali in »čof« - padel je v vodo. Seveda sem mu poskušala pomagati, a sem tudi jaz sem padla v dva metra globoko vodo. Nekaj časa sva se držala za obalo in vpila na pomoč.

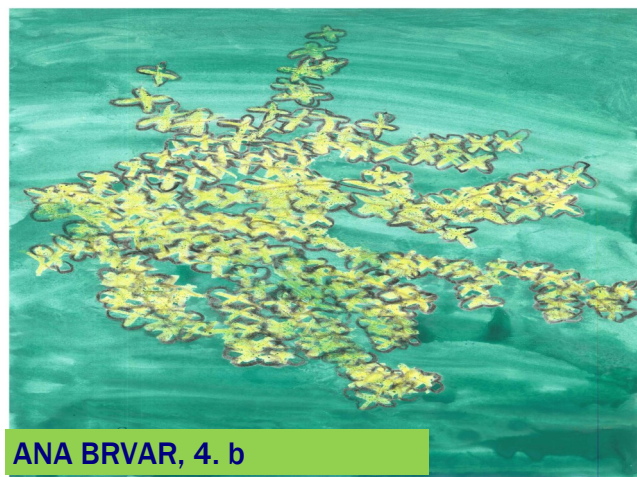
Končno naju je našel oči, ki naju je potegnil iz vode. Zelo sva bila utrujena, saj sva plavala z oblačili na sebi. Preoblekla sva se in pojedla kosilo. Zelo vesela sva bila, da se je ta pustolovščina končala srečno.

Na srečo z Urbanom sedaj znava bolje plavati, pa tudi v vodi ne bova več pristala. Ta dogodek mi bo ostal v spominu, čeprav se mi zdaj ne zdi tako grozen.

ELA VELEPEC, 5. b

Foto: **ELA VELEPEC, 5. b**

ANA BRVAR, 4. b

5. a

5. a

MOJA MAMA

(ob materinskem dnevu)

Moja mama je ena sama
in je samo moja prava mama.
Pridna kakor mravlja
ves dan za nami pospravlja.

Kuha kosilo,
pere perilo,
pomaga z nalogo,
kroti mene nadlogo ...

Tolaži me, kadar boli.
Sonce je, ki razsvetli poti,
ko v temi lučke več ni.

Ker vedno dela in nikoli ne počiva,
prav rada kdaj v miru sama uživa.
Ob dobri kavi se vedno sprosti
in v mislih nekam na lepše hiti.

Današnji dan pa je žareče obsijan,
saj ljuba mami praznuje materinski
dan.

MAJA ŠPEGELJ, 6. b

5. a

LITERARNE USTVARJALNICE

ČEBELA

Nekega dne sem na vrtu sedela
ko ljubka čebelica je priletela.
Pobližje pogledala njena sem krila
bila mi je lepša kot drobcena vila.

Kmalu še druge so tja priletele
in polne so čašice meda imele.
V panju vesele so ples zaplesale
vrtele, se zibale, s krilci brenčale.

Hvala čebel'ce, ker med ste mi dale
in zdaj ko sem bolna, ozdravet pomagale.

TIA ROZONIČNIK, 6. b

KADAR SEM
VESELA

Kadar sem vesela,
bi najraje med obla-
ke poletela,
saj med oblaki je
lepo,
ker tam vsi ptički v
ritmu pojo.

HANA HROVATIČ, 6. b

ROŽE

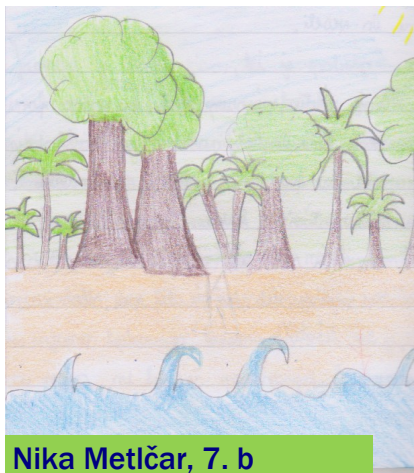
Rože vedno lepe so,
kakršne koli barve so.

Moja stara mama je
85 let praznovala.

Podaril sem ji šopek rož
in veselja zvrhan koš.

Rož bila je vesela
in me nežno je objela.

JAKOB GRAČNER, 6. b

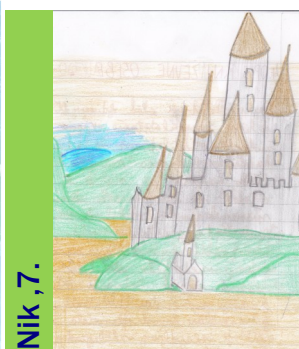
Nika Metličar, 7. b

Hana Hrovatič, 6. b

5. a

Nik, 7.

Jesen

V mesu listje se igra.
K nam jesen je zdaj prišla.

Listje barvo že spreminja.
To je prava čarovnija.

Živali delo zdaj imajo,
sneg obelil bo naravo.

Še posebej me jesen razveseli,
saj v mestu kostanj zdaj
pečen diši.

Ines Nemčič, 6. a

BALON

Balon leti,
balon lebdi,
vedno košarco zraven nosi.
V njej pa Super igriva
Maja se skriva.

Dedka zgrabi strah in
pomisli, kaj bo zdaj,
če Maja ne vrne se nazaj.
Z ušesa bodo dedka vlekli
do Marsa in nazaj
vsi- očka, mami, babi-
in še mucka Cabi.

Pa mimo štoklja prileti in
vidi dedka jokati.
V svoje roke bo vzela
nesrečo, ki je dedka doletela.

Tako junaško poleti
in že balon v kljunčku drži.
Na obrežje ga bo odložila,
da se bo deklica
lahko škropila.

Super Maja bo k dedku
priskakljala,
ga objela in se pocrkjala.

Jakob Maurer, 6. b

LITERARNE USTVARJALNICE

MOJA SKRIVNOST

Neke noči sem v sanjah odpotovala v svet čarovnic, vil in škrafov. Življenje tam je izgledalo zelo mirno, a resnica ni bila takšna.

Takoj ko sem prišla, sem opazila, da je mesto polno prebivalcev, in kmalu po prihodu sem si našla prijatelje. Ker sem bila sama, sem se odločila, da bom šla bivat v hotel Avonia. Že ko sem stopila vanj, sem ugotovila, da mi bo zelo všeč. Na recepciji sem dobila posebno zapestnico, s katero sem lahko letela in čarala. Narejena je bila iz mavričnih kamnov. Vsak kamen pa je imel svojo nalogo. Rumen kamen mi je dal neizmerno moč, rdeč nevidnost, moder pa mi je dal moč za ustavitev časa. Tudi drugi kamni so imeli svoje naloge. V hotelu me je bilo malo strah, a so bili tam tudi drugi ljudje in prijazno osebe.

Prvi štirje dnevi so minili skoraj mirno, vendar je bilo moč čutiti v zraku napetost, da se bo nekaj zgodilo. Čeprav je bil hotel skrit v najtemnejšem gozdu, ga je naslednjo noč našla tudi zlobna pošast Tiranija. Bila je tako zlobna, da so se je vsi bali. Napadla je le območje z veliko prebivalci. In tako se je tisto noč spravila na Avonio.

Prišla je zelo mirno in počasi. Sploh nisem začutila nesramnosti. Še dobro, da so mi povedali, da bo, kadar pride mimo, pokazala svoje zobe šele čez 10 dni. Odločili so se, da bodo priredili tekmovanje, v katerem tekmujejo samo pogumni, najboljši pa bo šel v borbo s Tiranijo. Ker sem se želela preskusiti, sem se prijavila. Vse sem sprejela zelo nepremišljeno in ne zares. Tekmovanja me

ni bilo strah. Ko je napočil ta dan, sem bila spočita. Začelo se je z veliko premočjo soigralcev. A proti koncu so začeli puščati in začela sem zmagovati. Pomerili smo se v igrah moči, igrah spretnosti in igrah čaranja. Na koncu sem res zmagala. Šele čez nekaj minut sem se zavedela, v kakšno nevarnost se podajam—v borbo s Tiranijo. Dni pred borbo sem izkoristila le za počitek. Razmišljala sem tudi o taktiki. Zdelo se mi je, kot, da teh dni ni bilo. Prehitro so minili in čas borbe se je približeval. Ko se je Tiranija vrnila, so jo pripeljali v areno. Tam sem že čakala. Borba se je začela takoj.

Želela sem se kar predati, a sem v sebi začutila voljo po zmagi, zato sem borbo nadaljevala. Borila sem se do zadnjih moči. Pomagala sem si tudi z zapestnico, ki mi je dala dodatno energijo. Nato sem se z vso močjo zaletela v Tiranijo in ta je padla na tla. Priznala je premoč in odšla. Ugotovila sem, da sem zmagovalka.

Po borbi smo priredili slavlje. Bila sem zelo vesela, ker sem premagala Tiranijo. Praznovali smo dolgo v noč. Postala sem zaspana. Odšla sem v svojo sobo v hotelu.

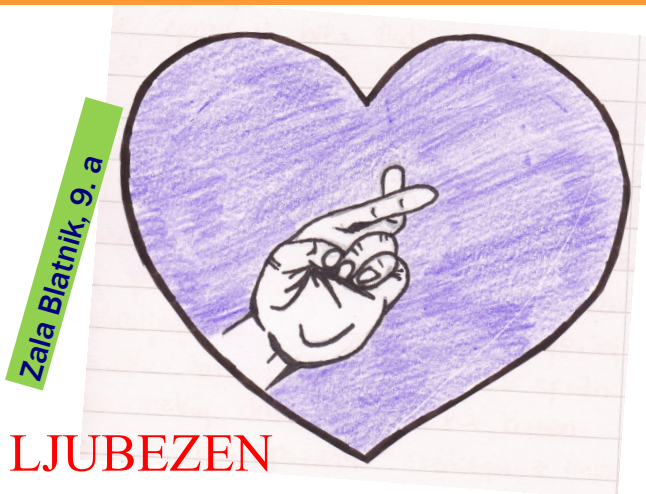
Zjutraj pa se nisem zbudila v hotelu, temveč doma v svoji sobi. Ob sebi na blazini sem zagledala svojo mavrično zapestnico. Stisnila sem jo k sebi in bila vesela, ker se je to zgodilo ravno meni. To je večno ostala moja skrivnost.

Tia Rozoničnik, 6. b

Grafike: 5. a

LITERARNE USTVARJALNICE

Zala Blatnik, 9. a

LJUBEZEN

Znova sem nekega dne
videl čebelico leteti.
A tokrat se je preobrazila
in je začela čudežno žareti.

Nisem vedel, kaj je to,
zato sem raje šel za njo.
Videl sem lepotičko,
kako na veji sedi
in se vanjo zaljubil z vsemi močmi.

Zabrenčal sem: «Čebelica, pridi dol.
Ne moreš večno na cvetju sedeti,
če hočemo letos kaj meda imeti.»

Zlatih krilc omamnega prahu
je k meni priletela
in me- moža trota-
v zakon vzela.

Zaim Mušič, 6. b

PRIJATELJSTVO

Če se boš do vseh obnašal,
kot da so tvoja družina,
bo vse povsod polno prijateljstva in ljubezni,
kot bi eksplodirala ljubezniva mina.

Bodi prijazen in dobrodušen.
Tako boš prijatelja vedno dobil.
Če boš prijazen in mil,
te bo prijatelj v težavah kril.

Hana Hrovatič, 6. b

Nekaj več

Lahko si prijatelj ali tudi nekaj več.
Prijateljstvo se prelije v čustva in nekaj več.
Nekdo, ki ga ljubiš, ti pomeni vse in nekaj več.

Čustev ne moreš skriti, saj čutiš do
nekoga nekaj več, kakor on do tebe.
Prvega poljuba ne moreš pozabiti, saj
veš, da bo v tvojem življenju postal nekaj več.

Nekdo, ki te ljubi, te ne bo presenetil z
zabavo ampak ko zate pripravil nekaj več.
Svoja čustva nikoli ne povej na kratko,
ampak jih dopolni z nekaj več.

Barbara Razdevšek 6. a

Vladana Lazić, 7. b

Selina Hrženjak, 7. b

LITERARNE USTVARJALNICE

ZVEZDNO NEBO

Na nebu zvezde žarijo,
teti luni se smeji.
Po Rimski cesti se sprehajajo,
si zlati prah podajajo.

Poglej še ti v nebo bleščeče,
zaskrijo se ti oči od sreče.
Utrne na nebu se utrinek,
ko komet naredi ovinek.

Zdaj poslavljamo se,
skoraj že svetlo je.
Zvezdice zlate že spijo globoko,
sonce sije na nebu visoko.

Zala Jaušovec 6. a

Prijateljstvo

Prijateljstvo je nekaj,
česar ne moraš dobiti.
Za tako stvar se je treba potruditi.

Pravi prijatelj je tisti,
ki te občuduje,
se ne sramuje in sodeluje.

Če se pojavijo težave,
drug drugemu moramo na pomoč priskočiti
in se uspeha veseliti.

Tako prijatelj spoznaš v dobri luči
in ugotoviš,
da ga nikoli ne cedilu ne pustiš.

Barabara Razdevšek, 6. a

PEGAM IN LAMBERGAR

Sem pridiral v grad in se drl:

>>Kdo je tako je močan, da bi se mi uprl?<<

Pa cesar mi odgovori, da tisti, ki si to želi, tam nekje
na kranjski zemlji ž'vi.

>> Potem pa mu le pišite, da naj doma vse
pusti in mi v bran pridrvi,<< sem naprej se še drl,
dokler ga nisem uzrl.

>>Dragi, dragi moj Lambergar,

daj zdaj povej mi ti, kje se tale boj bo
bil, da vedel bom, kje te bom umoril,<<

sem mu rekel, pa naposled mi le odgovori:

>>Najbolje bo, da kar tu na trg širokemo, da bodo
videli vsi, kako ti bom glave zdril, kako boš ti umrl.<<

>>Kar misli si ti, pobalin, mamin sin,

da si pametnejši. Ha, te že kaj skrbi,

ker se k tvoji družini mi mudi, << sem tako bahavo
rekel, da ga ni, ki bi to lepše izrekel.

>>Seveda, te tvoje tri glave,

že veš, kaj bom z njimi, ko kmalu ne bo jih več
in bojo gnile tam dol u dolini.<<

Se nazaj mi zareži in jaz se vanj poženem,
da mu začne liti kri in ga poderem.

Se postavi na noge in skoči na konja,

se zapodi vame in kar naenkrat izgine svetloba.

Šele takrat, čeprav že na pol mrtev sem bil,

sem ugotovil, da me je Krištof Lamberger umoril.

Ana Grajžl, 7. b

Selina Hrženjak, 7. b

LITERARNE USTVARJALNICE

IZ SMRTI V ŽIVLJENJE ALI O ZGODBI NEKEGA ZRNA

V kmečki sobi je bilo prijetno toplo. V krušni peči je prasketal ogenj, na steni je visel križ, sobo pa je osvetljevala ena sama petrolejka. Ob steni je bila postavljena klop, na sredi pa velika lesena miza. Pogrnjena je bila z dišečim in svežim prtom. V sobo je prišla gospodarica in me v vzorčastem prtiju položila na mizo. Na klopi sem zagledal mladega fantiča v prevelikih hlačah in razcapanih čevljih. Opazil sem lakoto v njegovih očeh in vedel sem, da si me zelo želi. Stegnil je roko, da bi si utrgal kos, a mu je mati zažugala, da mora počakati očeta. Kmalu so se v sobi zbrali še drugi člani družine. Slišal sem očetovo molitev in blagoslov. Deček me je spomnil na moje otroštvo, ko sem bil še čisto malo zrno ... Ker sem vedel, da me bodo kmalu pojedli, sem se ga želel spomniti.

Dolgo časa smo bili z brati in sestrami v veliki vreči na podstrešju. Tiščali smo se, a bilo nam je toplo. Čeprav smo bili skupaj, nas je bilo v temi strah. Nekega dne pa smo začutili, da nas je nekdo prijel, zalučal s podstrešja na velik voz in odpeljal k polju. V vreči smo se premetavali in pot je bila zabavna. Smejali smo se. Naenkrat se je vreča odprla. Zagledal sem umazano, ožuljeno in utrujeno roko kmeta, a v njej vse polno ljubezni. Kmet nas je blagoslovil in nas nežno nasipal na polje. Doživel sem pravo grozo. Z brati in sestrami smo bili raztreseni po vsem polju. Ponoči nas je zelo zeblo, zato smo se veselili vsakega jutra, ko je na nas posvetilo sonce. Nekega dne pa je na polje priletela jata ptic in nas začela kljuvati. Nekaj bratov in sestra je hlastno požrla. Spreletaval me je srh, kdaj bom na vrsti jaz. Na srečo so

pozabile name in sem preživel. A vendar sem bil žalosten za svoje bratce in sestrice, ki jih ni bilo več. Zanje se je pot končala, jaz pa sem jo vztrajno nadaljeval. Mineval je čas in kmalu je bila na vrsti žetev. Prišle so kmetice in začele žeti. Med delom so prepevale. Glasba nam je bila všeč. Z veseljem smo jih poslušali. Ko so prišle do mene in me požele, sem občutil padec, a ni mi bilo hudega. Spravili so nas spet na podstrešje in nas pustili nekaj časa pri miru. Čez dober teden pa so se vrnili in začeli z mlatvijo. Spraševal sem se, kaj smo naredili narobe. Ugotovil sem, da si želijo zrnja za moko. Bolelo je, a smo vselej, ko smo pomislili, da bomo nahranili lačna usta, stisnili zobe in potrpeali. Slišal sem, da gremo v mlin. Težko je postajati hrana drugim. Kmetje so imeli ročne mline, zato je šlo delo bolj stežka in počasi. Bil sem na dnu vreče in na vrsti med zadnjimi. Kljub vsemu ni bilo nič manj boleče. Nad svojo novo podobo smo bili začudeni. Spremenili smo se v drobce bele, gladke moke. Dečkova mati nas je odnesla v kuhinjo, zamesila testo, ga oblikovala v hleb in z nožem vanj vrezala križ, ki pomeni spoštovanje, darovanje, dobroto in ljubezen. Ko sem bil pečen, me je mati vzela iz peči, me pogladila in odložila na kuhinjski pult.

Sedaj sem tukaj. Zavit v vzorčast prt, postavljen na veliko leseno mizo v kmečki sobi. Lačni otroci me pričakujejo. Pojedli bodo zadnjo drobtinico. Naša smrt bo njihova rast. ZATO SEM SREČEN.

Tia Rozoničnik, 6. b

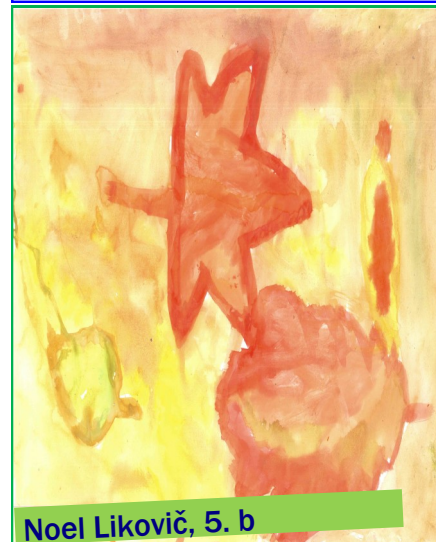
Besedilo je bilo poslano na literarni natečaj *Zemlja me hrani*.
Mentorica; Blanka Skočir

Ela Velepec, 5. b

Laura Angelika Kores, 5. b

Noel Likovič, 5. b

LITERARNE USTVARJALNICE

Maša Šerbec, 8. b

NE TAKO, AMPAK TAKO

Moje ime je Simon in slep sem že od rojstva. Ne vem, kako izgledajo barve in ljudje, pred mano je samo črna tema, s katero se je treba v življenju sprijazniti.

Že kot majhnemu otroku mi je bilo zelo težko. Nisem imel veliko prijateljev. Nekateri so me zbadali, pred mano so mahali z rokami in se postavljali pred mene ter se mi smejali. Nekaterim sem se smilil. Imel pa sem prijatelja, ki mi je veliko pomagal in lepo ravnal z mano. Ko smo bili v šestem razredu, se je s starši preselil drugam.

Ostal sem čisto sam. Včasih sem sedel v sobi in jokal. Nisem mogel razumeti, zakaj sem ravno jaz takšen.

Nekako sem v tej svoji žalosti spoznal, da je najbolj pomembno, da se sprijazniš s svojo podobo, zato sem se učil Braillovo pisavo, v kateri sem bil vedno boljši, ter hoditi z belo palico.

Zdaj hodim po različnih šolah in otrokom razlagam, kakšno je moje življenje. Ne živim ga tako kot vi, ampak tako kot jaz.

David Vincelj, 7. a

PETRINA DOMOVINA

Nekoč pred davnimi časi je živela deklica po imenu Petra. Vsak dan je delala na polju. Iz žita je pridelovala kruh zase. Petra res ni marala svoje domovine. Mama ji je ves čas govorila, da je domovina nekaj posebnega, čeprav ni vedno takšna, kot si jo želiš. Petra se ni strinjala z njo. Govorila je, da bo, ko bo starejša, živela v veliki državi, polni prečudovitih mest. Neke noči je premišljevala o svoji družini in svoji domovini. Vstala je iz tople postelje, se oblekla, pograbila svojo torbo ter bosa tekla v gozd. S seboj ni imela hrane, le malo vode. Zjutraj je našla nekaj jagod ter jih nabrala. Zeblo jo je in bilo jo je strah. Vseeno je nadaljevala pot. Prispela je do skromne kočice. Takoj se je spomnila na svojo družino in po licu ji je spolzela solza žalosti in razočaranja. Skrila se je vanjo, da bi utešila svoj jok. Takrat pa je pred njo stopila stara ženica. Vprašala jo je, zakaj joče. Deklica ji je povedala, da bo zbežala v drugo, večjo in lepšo državo. Starka ji je povedala, da je njena domovina nekaj najlepšega na svetu. Tam so

vsi, ki jih imaš rad. Domovina ti daje zatočišče, četudi ni velika in razkošna. Petra je spoznala, kakšno napako je storila in čemu vsemu se je skoraj odrekla. Starka ji je pokazala pot domov in Petra je, kakor hitro so jo nesle noge, tekla mami naproti.

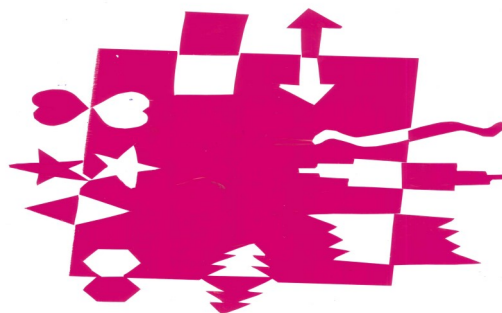
Vedela je, da se bo deklica vrnila, zato jo je čakala.

Kadar je Petra podvomila v svojo domovino, se je spomnila besed modre starke.

Julija Krašek, 7. b

Besedilo je bilo poslano na literarni natečaj Zemlja me hrani. Mentorica Blanka Skočir

Saga Testen, 6. b

LITERARNE USTVARJALNICE

DEŽELE SVETA

NAŠA PRIJAZNA ZEMLJA GOSPA,
VELIKO RAZLIČNIH DEŽEL IMA.
VSAKA OD NJIH PO NEČEM JE ZNANA,
PA ČE TO JE LE HAVAJSKA BANANA.

ITALIJA PO RIMU JE NAJBOLJ POZNANA,
TAM PRVIČ NA SVETU BILA JE PICA PRODANA.
MIRNO BLEJSKO JEZERO SLOVENIJO PREDSTAVLJA,
MEDTEM KO IGRALSTVO V AMERIKI REKORDE POSTAVLJA.

MOGOČE LAHKO SE ZALJUBIŠ V PARIZU
IN TAM POGLEDAŠ SI EIFFLOV STOLP OD BLIZU.
V INDIJI NAUČI SE KAKŠEN NOV PLES,
IN TAKO SE KONČA SVET TISOČERIH
ČUDES.

Tia Rozoničnik, 6. b

Poslano na literarni natečaj Rima raja.
Mentorica: Blanka Skočir

Nina Gomilšek, 8. b

Nika Hajsinger, 8. b

URŠKA GA LEPA OMREŽIT ŽELI ...

»Od nekdanj lepe Ljubljanke slovele,
al 'lepše od Urš'ke bilo ni nobene«.

Tako se začne pesem z naslovom Povodni mož, ki jo je France Prešeren napisal o meni.

Življenje tu je čudovito. Sprehajanje ob Ljubljani, razkazovanje svoje lepote. Lepo je, da veš, da si ljudem všeč. Moškim sem všeč, zaradi tega pa mnoge ženske potočijo veliko solza. Veselim se današnjega večera. Na starem trgu bo ples in igral bo orkester. Oblekla sem si najlepšo obleko, naredila najlepšo pričesko in uporabila najboljša ličila. Vsi me opazujejo. Ponovno sem kraljična plesa. Sprehajam se pod lipo, poslušam zvoke instrumentov in opazujem mladeniče. Veliko si jih želi plesati z menoj, celo Prešeren je zaprosil. Kaj naj si še izmislim, ko nočem plesati z njim? Kot vse druge ga zavrnem s prikupnim nasmehom in iznajdljivim izgovorom. Kako čas hitro mineva, saj se že temni, jaz pa še nisem plesala. Pri mizi zagledam čednega in postavnega mladeniča. Vsa dekleta si želijo plesati z njim, vendar vem, da jih bom zasenčila in ga osvojila prav jaz.

Zaljubljeno ga pogledujem in fant se mi začne približevati. Srce mi začne biti hitreje in komaj ga pričakujem. »Bi plesala z menoj, veliko sem slišal o tvoji lepoti, Uršika zala?« me nagovori. »Danes še sploh nisem plesala, sem čakala nate,« mu odgovorim. Končno zableševa in se vrtiva po plesišču. Vsi ostrmijo in orkester preneha igrati. Takrat se stemni, veter zavija, grmi in Ljubljanka začne divje šumeti. »NE BOJ SE, URŠKA!« zakliče mladenič. Prosim ga, če si lahko malo odpočijem. Plesalec me zavrti še hitreje. Približujeva se Ljubljani. Z manjka mi tal pod nogami in skupaj odpleševa v Ljubljano. Predenj ga izpustim, opazim, da se je iz postavnega mladeniča spremenil v strašljivega povodnega moža. Zavem se, da nikoli več ne bom plesala; nikoli več ne bom videla vseh mladeničev, ki sem jih »vlekla za nos.« Zmanjkuje mi zraka!!! Kaj vse bi dala, da bi čaš lahko zavrtela nazaj in popravila svoje napake. A, žal to ni mogoče...

Zala Zupanc, 8. b

LITERARNE USTVARJALNICE

Urška pride na ples -
preobrat

(Literarni spis)

Že od nekdaj je veljalo, da so bila ljubljanska dekleta lepa, a lepše od Urške ni bilo. Na žalost pa je njeno lepoto zastiralo prevzetno obnašanje. Urška se je zavedala svoje lepote, zato je zaničevala vsakogar, ki ni izgledal tako dobro kot ona. Moške je dolgo vlekla za nos, saj so bili vsi zaslepljeni z njeno lepoto. Prevzetno obnašanje pa je kazala tudi na plesu, saj je zavračala enega moškega za drugim. Nihče ni ustrezal njenim merilom. Ples se je bližal h koncu, a Urška ni zaplesala še z nobenim. Malce zmedeno se je ozirala naokrog, če bi opazila moškega, s katerim bi privolila zaplesati. Za rumeno mizo ga je opazila in menila je, da mu ni bilo enakega. Začela mu je pošiljati zapeljive poglede. Takšne poglede je pošiljal tudi on. Končno je stopil do nje in jo prosil za ples. Urška je seveda privolila, saj si je to želela. Med plesom je prvi spregovoril njen soplesalec. »Že od začetka plesa te opazujem,« ji je prišepnil in dodal, »in kako si zavračala vse moške.« Urška mu je vzvišeno odgovorila: »A si videl, kakšni so? Nihče ni bil tako lep kot ti.«

Presenečen nad njenim odgovorom ji je povedal, da če tudi moški niso bili pravi lepotci, so si zaslužili vsaj en ples z njo. Upal je, da se Urška lahko spremeni. Želel je videti tudi njeno notranjo lepoto in ne samo zunanje. Bil je Povodni mož in zato je s svojimi močmi na nebo priklical temne oblake, tem pa je sledil še mogočen vihar. Vsi so prestrašeni pobegnili s plesišča. Le Urška in Povodni mož sta plesala dalje. Njun ples je usmeril v vihar in kmalu sta v njem izginila. Osupli gledalci so mislili, da je bil to njen konec, da sta umrla. V središču viharja in med strehlami, ki so švigale mino njiju, je Urška začela razmišljati s srcem in ne z očmi. Tesno je objela Povodnega moža in mu šepnila: »Čutim, da se je v meni nekaj spremenilo.« Povodni mož se je nasmehnil in si mislil: »Uspelo mi je!« Še tesneje jo bo privil k sebi in skupaj sta priplesala iz viharja. Izgledalo je, kot da se ni nič spremenilo, a se je. Urška je bila presenetljivo prijazna z vsemi. Ni bila več vzvišena in prevzetna. Do nje je stopilo mnogo moških, da bi jo prosilo za ples, in zaplesala je prav z vsakim. Vsi so bili presenečeni, a hkrati veseli Urškinih sprememb. Najbolj pa je bil vesel Povodni mož, ki si je že od nekdaj želel prijazno in lepo dekle. Zato jo je zaprosil za roko. Urška je privolila v poroko in skupaj sta si ustvarila lepo življenje.

Nika Hajsinger, 8. b

HAIKU

Zelenje brsti.
Metuljev beg v nevihti.
Vse nas biča dež.

Dandanašnji svet.
Omejenost utruja.
Odhitimo stran.

Strune jeseni
umirijo tišino
in vse izginja.

Kristalna voda.
Ptice na jasnem nebu.
Ti plavaš v reki.

Vonjam lavando.
Sam sedim na odeji
in čakam nate.

Šolsko igrišče.
Vse listje je odpadlo.
Samota boli.

Pogledam v nebo.
Vidim svobodne ptice.
Hočem leteti.

Žalosten pogled.
Listje leži na plaži.
Konec poletja.

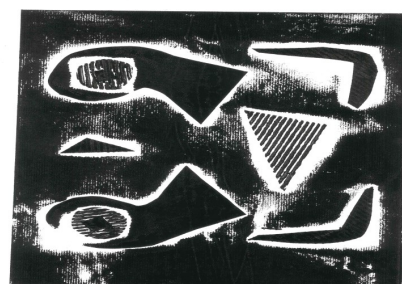
Vonj se razširi.
Mahovi zelenijo.
Iščem te, kje si?

Zapadel je sneg.
Prebiram poezijo.
Udobje doma.

Mravlje na zemlji.
Noč je pogoltnila vse.
Ptice na nebu.

Zala Ramšak, 8. a

Nagrajen prispevek na literarnem natečaju Roševi dnevi
Mentorica: Milena Smisl

Zala Zupanc 8. b

LITERARNE USTVARJALNICE

NOVA PRILOŽNOST

(črtica)

Kmalu bo minilo že šest mesecev od dogodka, ki ga ne bom nikoli pozabila.

Sem oboževalka nogometnega kluba Real Madrid. Tekme redno spremljam po televiziji, saj se ob gledanju sprostim, uživam in pozabim na vse. Ker sem lansko leto uspešno zaključila 8. razred, sem dobila nagrado. Družina mi je povedala, da gremo v Munchen, kjer si bomo ogledali dve tekmi Real Madrida. Bila sem presrečna. Nazadnje, ko smo rezervirali karte za tekmo, je bila odpovedana. Zato sem bila še bolj vznemirjena in hvaležna za novo priložnost. Odštevala sem dneve, ko bom lahko uresničila svoje sanje. Končno je napočil dan, ko sem začela pripravljati stvari. Z avtom smo si pred tekmo ogledali mesto. Bilo je čudovito in polno zanimivih ljudi. Napočil je trenutek, ki sem ga dolgo čakala. Vstopila sem v Aliaz areno, ki je bila ogromna. Spomnim se, da sem samo strmela in uživala v trenutku, ki mi je bil dan. Ko sem zagledala prihajati igralce na igrišče, mi je srce močno bilo, roke so se mi potile in imela sem solzne oči. Tega trenutka sreče ne bom nikoli pozabila. Tekma se je končala odlično in je izpolnila moja pričakovanja. Po zmagi sem se smejala in uživala. Naslednji dan sem se odpravila na drugo tekmo med Real Madridom in Bayernom, ki je zelo uspešen klub. Bila sem nervozna, vendar v pričakovanju na nepozaben dogodek. Ponoven vstop v dvorano je bil fenomenalen. Čeprav je Real Madrid izgubil, sem bila zadovoljna in ponosna. Navsezadnje sem lahko rekla, da sem bila del tekme. Izkušnja mi je spremenila pogled na življenje. Spoznala sem, da moram verjeti v svoje sanje, saj se mi bodo le tako uresničile.

Dneva se spominjam, kot da bi bilo včeraj. Vsak dan se spominjam srečnih trenutkov in vedno bom hvaležna družini, ki mi je to omogočila in bila del mojih sanj.

Timeja Cvetko, 9. b

Špela Žičkar, 5. b

Andjela Đakovič, 5. b

KAKO NAPISATI PESEM

Pesem je kot pravljica:
sedeš in pišeš,
lahko tudi kaj narišeš.

Pravijo mi čisto vsi,
da je pesem težko napisati.
A to ni res!

Najprej moraš imeti
idejo za pisanje,
nato še za risanje.
Dobiš jo lahko,
ko igraš kitaro,
ali pa, če pogledaš v omaro.

Tijan Kolšek, 7. a

KAKO NAPISATI PESEM

Vzameš svinčnik in papir,
poskušaš se zbrati,
čeprav je nemir.

Udobno se namestiš,
razmišljaš
in prav hitro idejo dobiš.

Ponosno se podpišeš,
zraven še nekaj narišeš,
pesem oddaš
in se veselo smehljaš.

Živa Uranjek, 7. a

Karin Ravnjak, 5. b

LITERARNE USTVARJALNICE

KAKO NAPISATI PESEM

Kako napisati pesem,
me je nekoč vprašal brat.
Ugotovila sem,
da ne vem natančno
in šla še eno prebrat.

Po kratki raziskavi sem mu odgovorila:
najprej moraš vedeti, o čem pisati,
nato pa prave besede in rime izbrati!

Poslušal je moj nasvet
in napisal pesem,
ki zdaj pozna jo ves svet.

Niki Konda, 7. b

SREČALA SEM JOŽEFA
STEFANA

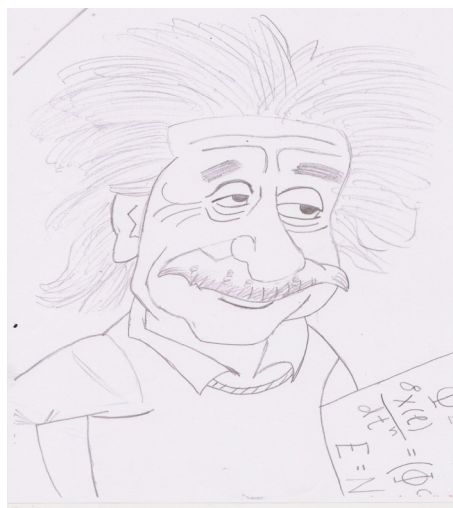
Pisalo se je leto 1864 in na šolo smo prejeli poziv, naj izberemo vestnega učenca, ki bo naslednji mesec odšel na Dunaj na srečanje znanstvenikov na Univerzi. Učitelj fizike je predlagal mene, saj me že od nekdaj veselijo naravoslovne vede. Razložil mi je, da se bomo na srečanju najprej pogovarjali z znanstveniki, nato pa se bomo odpravili na NASO, kjer bomo spoznali astronomsko opremo in rakete. Na Univerzi na Dunaju dela tudi Jožef Stefan, zato sem bila vesela, da bom spoznala najboljšega slovenskega znanstvenika vseh časov! Pa še pri fiziki se pravkar učimo o njegovi difuziji.

Minili so tedni in s še štirimi učenci iz vse Slovenije sem se odpravila na Dunaj. Pripeljali smo se z vlakom. Ko smo prispeli na univerzo, so nas poslali v veliko avlo, kjer smo morali počakati v temi. Odprla so se ogromna vrata in žarometi so zasijali. Skozi vrata so vstopili Jožef Stefan, Christopher Sholes, Alexander Graham, Louis Pasteur in Friedrich Wöhler. Vsak izmed nas si je lahko izbral enega izmed znanstvenikov za pomoč pri raziskovanju na področju, s katerim se ta znanstvenik ukvarja.

Seveda sem si izbrala Jožefa Stefana, fizika, matematika in tudi pesnika v mladosti.

Mia Tuvjč, 5. b

Timeja Cvetko, 9. b

Najprej ga je zanimalo, kdo sem in od kod prihajam. Bil je presenečen, ko sem mu povedala, da sem iz Slovenije. Prenehal je govoriti v nemščini in pogovarjala sva se v slovenščini. Zastavila sem mu nekaj vprašanj. Pa ne tistih, na katera odgovarja vsak dan, ampak vprašanja o njegovih čustvih in mislih. Vprašala sem ga, kako je doživljal uspehe in kako neuspehe. Povedal mi je, da mu brez podpore staršev ne bi nikoli uspelo. Stali so mu ob strani ob vsakem uspehu in tudi neuspehu. Nudili so mu finančno podporo in ljubezen, ki jo je ob padcih potreboval. Na vprašanje, kako so ga sprejeli starejši učitelji na univerzi, je odgovoril, da so mu pomagali v trenutkih, ko sam ni mogel obvladati učencev, večkrat so mu

LITERARNE USTVARJALNICE

pomagali, ko se je na univerzi izgubil, in mu nudili podporo od prvega trenutka, ko je prišel na univerzo. To mi je pripovedoval z nasmehom v ustnicah. Vprašala sem ga, če je kdaj podvomil vase. Odgovoril je: »Seveda, nikoli ne prideš do uspeha, če si usmerjen samo v en cilj in gledaš le naravnost. Vedno morajo biti neki dvomi, samo tako prideš do željenega uspeha.« Zanimalo me je, če se je v njegovem življenju kaj spremenilo od takrat, ko je bil navaden smrtnik, pa do zdaj, ko je svetovno znan znanstvenik. »Razen tega, da me ljudje na ulicah in na pošti prosijo za podpis, ne. Mama mi še vedno skuha enako dobre štruklje in učenci me vedno ubogajo ne glede na mojo prepoznavnost.«

Vprašala sem ga, če se bolje počuti kot Slovenec ali kot Avstrijec. Odgovoril je zelo čustveno, in sicer, da se je rodil v slovenski družini in bo vedno ostal Slovenec. Povedal je, da mu je slovenski jezik zelo pri srcu in da rad pesni in piše poljudnoznanstvena besedila v domačem jeziku. Rekel je še, da smo Slovenci eden izmed redkih narodov, ki se tako silovito borimo za slovenski jezik. Najbolj sem bila presenečena nad njegovo odprtostjo, ko mi je priznal, da je v mladosti pisal ljubezenske pesmi in jih pošiljal sošolkam. Vsakič, ko je deležen pohvale, se spomni, kako se je počutil, ko so ga izbranke pohvalile, da je napisal lepo pesem.

Po dolgem pogovoru je sledilo raziskovanje v laboratoriju. Medtem ko sva se odpravljala tja, je do naju priteknel študent univerze in mu povedal ugotovitev, da je Jadransko morje v zadnjih tednih močno izhlapelo. Gospod Stefan je vzel list papirja in po enačbi, ki jo je pred kratkim izumil, izračunal, kako bi to pre-

prečil. Izračunal je, da je to možno le z napravo, ki bi vodo na nek način vrnila nazaj v morje. Rekel mi je, naj si oblečem haljo in mu hitro pomagam. Izračunati sem morala nekaj računov po njegovih formulah, sam pa se je lotil izdelovanja neke naprave, imenovane »vrnitev vode«. Po nekaj urah dela je, tudi z mojo pomočjo, nastala naprava. Bila je okrogla, v velikosti navadnega globusa. Po nekaj urah vožnje z vlakom sva že stala ob obali Istre. Že kmalu je nova naprava začela delovati. Na nebu je nastajal ogromen oblak in začelo je deževati.

Kaj se je zgodilo, že verjetno slutite! Z neverjetnim izumom je možno vse. To je dokazal Slovenec Josef Stefan, ki je z opažanji o absorpciji plinov dokazal, da lahko znanost reši svet.

Larisa Ravnjak, 9. a

Prispevek je bil nagrajen na literarnem natečaju Slovenske znanstvene fundacije.

Mentorica: Milena Smisl

Tjaša Perčič, 6. a

PROFESOR MROŽ

Profesor Mrož je zapustil Portorož.

Na Krvavec šel je smučat strašni mož.

Našel je hotel z imenom Mrož. Tam pa je spoznal profesorico Tinko Rož.

Zaljublil se je vanjo. Povabil jo je na lazanjo.

Potem se je z njo poročil in odpotovala sta na Nil.

Maruša Koprivšek, 6. a

I'M SPEAKING ENGLISH

The toy I made

This is the toy I made.

It's a car.

It's old.

It's white, green, black
and brown colour.

It's fast and strong.

It's made from paper,
glue, cardboard and plastic.

I used some colours too.

I like my toy very much.

Jan

Goodbye from Anonymous

The voices've been screaming to my ears
and they won't shut
until I reunite them with the words right from my
heart
and write them down.

Until I die they'll whisper or they'll shout
'cause they were meant to be said, be played, be
heard, be felt.

They've been torturing me my whole life,
but they've been too beautiful to return them to dark.
And they may come from the Angel,
or they may come from the Devil himself.

I'll spread them in the world,
I'll make sure they'll be heard.

I've been dancing to the music they've screamed.
I'm a shell of a human, I'm a freak.
I'm a slave, I'm a puppet,
they're controlling me.

I've been talking, I've been writing
all they've wanted from me.

I'm still waiting for the one to understand,
the one who would always be willing to help,
the one who would always be beside,
when my darkest moments would arrive.

I'm already waiting for so long.
I'm desperate, nobody has come.
I have nothing else to do
except to end the pain and the loneliness too.

So I'll return myself to darkness
and say goodbye to the world,
until I restart my life, with no pain,
but sadly do all over again.

The toy I made

This is the toy I made.

It's "Snowman bowling".

It's new and big.

It's multi-coloured,
mostly white.

It's cute and fun.

It's made from ribbon, wood and styrofoam.

I like my toy very much because it's funny and
cute.

Lina

I'M SPEAKING ENGLISH

Mentorica: Nataša Gajšek Ključarič, učiteljica

Grimm Fairy Tales: Hansel and Gretel

by schoolsquad (Zejc)

I'M SPEAKING ENGLISH

WHODUNIT

INVESTIGATOR: Hello Cindy. Where were you at the night when the jewels disappeared?

CINDY: I was at home and I was taking a bath when my brother called and he told me that he is going to visit Betty.

INVESTIGATOR: You were taking a bath? Really? Weren't you at the bank at that time?

CINDY: Why do you think so?

INVESTIGATOR: Because you told me last night when I called you.

CINDY: I didn't do it!!! It's all Marcel fault.

INVESTIGATOR: OK. I will talk to him.

CINDY: Yes, you should talk to him.

INVESTIGATOR: Hello Marcel. I just want to know where you were at the night when jewels disappeared?

MARCEL: Really? Why do you blame me? I didn't know that jewels disappeared. I was in California with my best friend. We were partying all week.

INVESTIGATOR: Oh. That's strange, because your sister told me you were visiting Betty.

MARCEL: No, I was in California with my friend.

INVESTIGATOR: OK. I believe you. You can go now.

INVESTIGATOR: (in his mind) OK. I'm done with Marcel. Now I just need to talk to Antonio and Louise.

INVESTIGATOR: Hi Antonio. Can you tell me where you were at the night when jewels disappeared?

ANTONIO: I was in the garage and I was cleaning a car when I heard my wife screamed.

INVESTIGATOR: When did you hear your wife scream?

ANTONIO: Probably about eight o'clock.

INVESTIGATOR: Did your wife know that you were cleaning the garage?

ANTONIO: Yes, she even helped me move the car.

INVESTIGATOR: OK. Thank you. You can go now.

INVESTIGATOR: (in his mind) OK. Cindy was taking a bath and Marcel was in California so he couldn't steal the jewels. Antonio was cleaning the garage. The most suspicious person is Cindy. But let me ask Louise first.

INVESTIGATOR: Hi Louise. Antonio told us that you were in the house at the night when jewels disappeared.

LOUISE: Yes, I was in the house. I was helping Antonio to do all his paper work. You can check it or you can talk to Antonio about that.

INVESTIGATOR: OK. I will ask him. Have you ever seen these jewels?

LOUISE: No, I didn't. Betty didn't allowed anyone to touch or see the jewels.

INVESTIGATOR: So you're not guilty?

LOUISE: No. How can you even think that?

INVESTIGATOR: OK. You can go now.

INVESTIGATOR: (in his mind) OK. I'm done with Louise. I think Cindy did it. I will call her again.

CINDY: Why did you call me again? I told you I'm not guilty.

INVESTIGATOR: You're not guilty, right? But why do you have four different alibies?

CINDY: I wasn't lying. They were.

INVESTIGATOR: Where are the jewels?!!!!

CINDY: For the last time I didn't steal them.

INVESTIGATOR: OK. So we can enter and check your house.

AT CINDY'S HOME:

POLICE MAN IS ENTERING THE HOUSE!

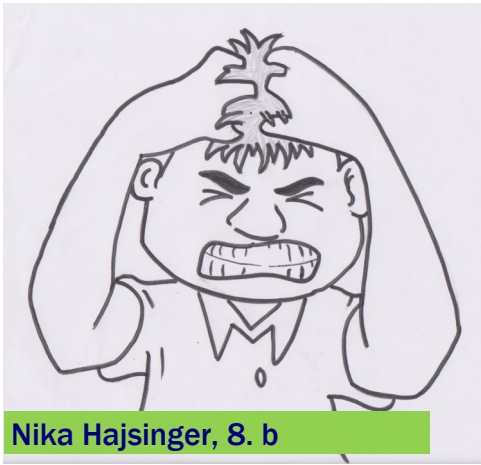
CINDY: OK. You checked it, so you can go now.

INVESTIGATOR: We haven't even started checking.

POLICE MAN: I found the jewels.

INVESTIGATOR: They are in the garden. Cindy, you are under arrest.

I'M SPEAKING ENGLISH

Nika Hajsinger, 8. b

Red until we die

Our lips, our cheeks and our hearts
are red until we die,
are red even when we cry,
red eyes,
wiping tears from each other
with a kiss and then another
everyone is closer to our lips
until they collide in one big kiss.
The passion's sparkling red.
Why don't we go just right ahead?
It feels like we can't get close enough,
I want to take your heart from your chest
and place it beside mine.
Our love is burning red,
yeah, we're red until we die,
when I think of that, I could start to cry,
but I don't, even if it hurts,
'cause that pain turns to need
and that need's why I'm here,
why I'm kissing your body.
And then that need turns to love and then
to passion,
and you know what follows then.
Many kisses everywhere
and then we combine
our hearts, souls and bodies become one,
and when I'm lying on you,
skin by skin,
I tell you that I love you,
and again and again I will if I have to,
I know you feel the same.
So let's fly high,
yeah, we're red until we die.

LANA VINCELJ, 9. b

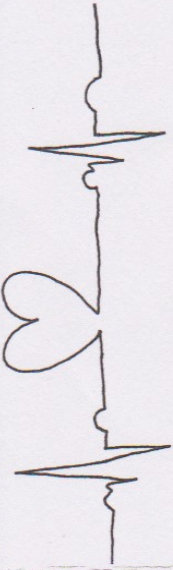
With every ding

It was a cold, dark night and there was a strong wind blowing, when I was walking to an old church. I don't know why I was there. I felt like somebody was holding my hand and leading me there. I wasn't scared. At first... Then all of a sudden a light in one room turned on and someone started playing the piano. The sound was terrifying but yet so peaceful even though I could feel the darkness was about to attack me. I knocked on the door even though I didn't want to but I couldn't escape from the hands which were holding me. For a few moments I could hear nothing, except the beating of my heart. It felt like it wanted to leave my body through my ears. I was repeating to myself that it's just my imagination. After waiting for a little more, the door finally opened. I saw nobody. I just heard frightening laugh of a woman. I was scared before, but then I started to panic. I couldn't move so I just closed my eyes and covered my face with my hands. The woman was still laughing. The sound was reminding me of an evil woman's screams of joy while she was tearing a puppy apart. It was filled with satisfaction. Like this wasn't enough, a dog started barking somewhere very close to me. Too close. I couldn't see it and neither I could see the woman. I was preparing to scream but the scream stuck in my throat. The invisible hands were still holding me on place but then in all the panic I imagined someone slapping me in the face. I quickly cleared my mind and started, at first slowly but then faster and faster, moving away from the church until I started to run. All the sounds shut so I turned to look at the church one last time, still running. The light was off and all I could hear was my feet hitting the mud. But then I remained without a ground under my feet. I fell into a water. I didn't remember seeing any lake around while coming there. The water was cold and dark. I looked around for the nearest bank and started to swim. I climbed out of the water. A thought of returning in the lake crossed my mind, because the air was even colder. In the next moment I saw a light. It was getting brighter so I had to close my eyes. When I felt safe opening them back I saw a woman standing in front of me just a few centimetres from my face. She was pale and I could see through her. She was holding a giant dog which was also almost transparent. It barked and she started to laugh. I heard a scream while taking a step back. When I realized the one screaming was me it was already too late. I fell back into the water and invisible hands were pushing me down. The last thing I saw was the church standing not so far in all its glory. All the lights were on and the wind was playing with open windows. Grass around the old building was full of white shadows of humans' shades. Through the water I heard the church bells starting to ring and I knew that with every ding I was closer to becoming one of them.

March, 2016

Lana Vincelj, 9. b

I'M SPEAKING ENGLISH

Healthy Lifestyle

SCHOOL LEARNING

The last key is ~~the~~ learning. You need to be healthy if you are in school and for learning, but on the other hand can become sick of learning.

Here are some healthy tips for you:

- > You shouldn't learn too much.
- > You shouldn't learn at night.
- > You should do your best learning plan.
- > You should know that you are learning for yourself.
- > Always take some rest if you want.
- > Eat well because your brain need energy.

> Sleep well

be grateful that you can learn

DON'T STRESS TOO MUCH WITH SCHOOL, LEARN FOR YOURSELF

otherwise you might get a nervous breakdown

Tjaša Grabar 9.B

"Sometimes things don't go as planned or expected and during those times you just have to go with the flow. Remember to: Relax, Breathe, and Smile."

-Fuza Burto
FSB Associates

ALCOHOL & DRUGS

The fourth key is to avoid alcohol & drugs.

Smoking, drinking and doing drugs can affect people's lives. These things are the most bad choice ever and you must avoid them if you want to be healthy.

Alcohol is a depressant, which slows the function of the central nervous system. If you drink too much alcohol you might become violent. Alcohol puts your health at risk and you might damage your organs such as brain and heart.

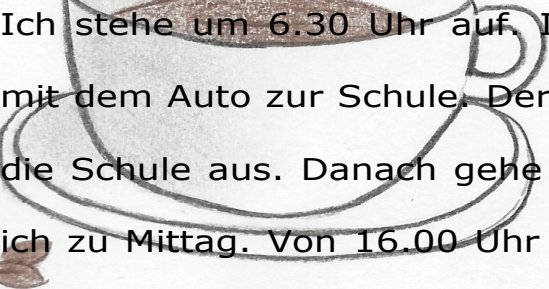
Smoking causes cancer, emphysema, and heart disease and can shorten your life by 10 years.

Drugs are chemicals that change the way a person's body works. They are very dangerous. If you do them you might die.

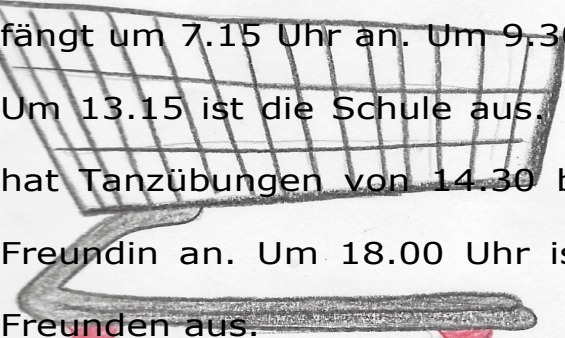

ICH SPRECHE DEUTSCH

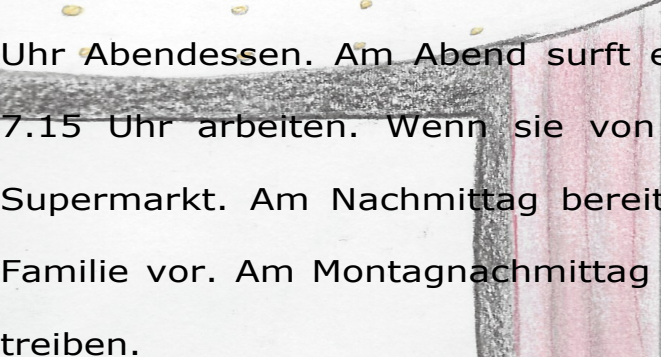
MEIN TAG

Ich stehe um 6.30 Uhr auf. Ich frühstücke nicht. Um 7.15 Uhr fahre ich mit dem Auto zur Schule. Der Unterricht fängt um 8 Uhr an. Um 14.00 ist die Schule aus. Danach gehe ich nach Hause zurück. Um 14.30 Uhr esse ich zu Mittag. Von 16.00 Uhr bis 17.30 Uhr lerne ich. Um 19.00 Uhr esse ich zu Abend. Am Samstagabend gehe ich ins Kino. Von 20.00 Uhr bis 22.00 Uhr sehe ich fern. Ich gehe um 22.30 Uhr ins Bett.

Am Freitag steht meine Schwester Nina um 5.30 Uhr auf. Ihr Unterricht fängt um 7.15 Uhr an. Um 9.30 Uhr hat sie Pause und isst ihr Pausenbrot. Um 13.15 ist die Schule aus. Danach macht sie ihre Hausaufgaben. Nina hat Tanzübungen von 14.30 bis 16.00 Uhr. Sie ruft um 17.00 Uhr ihre Freundin an. Um 18.00 Uhr isst sie zu Abend. Dann geht sie mit ihren Freunden aus.

Meine Eltern wachen um 5.30 Uhr auf. Mein Vater fährt jeden Tag um 6.30 Uhr zum Café. Seine Arbeit endet um 18.00 Uhr. Er isst um 19.00 Uhr Abendessen. Am Abend surft er im Internet. Meine Mutter geht um 7.15 Uhr arbeiten. Wenn sie von der Arbeit kommt, geht sie in den Supermarkt. Am Nachmittag bereitet sie das Abendessen für die ganze Familie vor. Am Montagnachmittag geht sie in die Turnhalle um Sport zu treiben.

Nika Hajsinger, 8. b

V maju je na našo šolo prišel slovenski pesnik, pisatelj, dramatik, režiser in igralec, Andrej Rozman Roza. Rodil se je 25.5.1955 v Ljubljani. Že v otroštvu je rad pisal. V svoji karieri je napisal ogromno pesmi, zgodb, zbranih v knjigah, in gledaliških iger. Na našo šolo je prišel z namenom, da bi se družil z nami, nam povedal nekaj o sebi in svojem ustvarjanju ter nam podelil priznanja za zaključek bralne značke. Bralni značkarji smo bili nad skupnim srečanjem navdušeni. Priložnost obiska pa smo izkoristili tudi za intervju, za katerega si je gospod Andrej Rozman Roza vzel veliko svojega časa.

Hvala, gospod Roza, ker nas tako spoštuješ in nas imaš rad.

VEDNO JE BILO VEČ DOBRIH KNIG, KOT SEM JIH LAHKO PREBRAL

Kdaj ste začeli pisati?

Pisati sem začel pri osmih letih, ko sem že bil v osnovni šoli. Takrat sem pisal vojaške pesmi. Kasneje, v 4., 5. in 6. razredu, sem pisal smešne pesmi, pri 14 letih sem začel pisati ljubezenske, pri 16 pa čudne. :)

Kdo vas je navdušil za pisanje?

Za pisanje me je navdušila mama in knjige, ki sem jih v otroštvu prebiral. Večinoma pa sem se navdušil sam.

Kaj je vaš navdih?

Najbolj pomembna pri pisanju izmišljenih pesmi je domišljija. To je tudi moj navdih za pisanje.

Kaj najraje pišete, pesmi, zgodbe ali dramska besedila?

Vse te literarne vrste so mi pri srcu, čeprav rad pišem različno. Najtežje se mi zdi pisati dramska dela.

V svoji mladosti ste pisali zelo resna dela, zdaj pa so vaša dela bolj razigrana in vesela. Kaj je vplivalo na to spremembo?

Na to spremembo ni vplivalo nič, saj so to samo govornice. Tudi v svoji mladosti sem pisal vesela dela. Te govornice so prišle iz okoliščine, ko sem nekoč napisal knjigo z naslovom Žlahtni humorist in spremembe.

TO SO SAMO GOVORICE. TUDI V MLADOSTI SEM PISAL VESELA DELA.

VELIKI INTERVJU

Mentorica: Blanka Skočir

**NAJBOLJE JE, DA SE
OTROCI NAUČIJO BRATI
IN, DA ZNAJO POISKATI
DOBRE KNJIGE.**

V njej sem se pošalil in napisal, da sem v mladosti pisal resna dela. To seveda ni res, vendar je veliko ljudi to vzelo resno.

Vi ste slovenski pesnik, pisatelj, dramatik, igralec in režiser. Kaj od tega se vam zdi najtežje početi?

Najraje pišem. Posebej mi je to všeč zato, ker lahko pišem kadarkoli in kjerkoli. Kljub temu pa rad tudi nastopam. A za razliko od pisanja, moram na nastope vedno priti točno na določeno mesto.

Glede na to, da igrate v gledališču, ali znate igrati tudi kakšen instrument?

Ne, ne znam igrati na noben instrument, rad pa bi se naučil igrati akorde na sintisajzerju.

Kaj je lažje napisati, dela za otroke ali dela za odrasle? In zakaj?

Oboje mi je enako težko napisati. Sicer pišem več del za otroke, saj so povpraševanja po njih zelo velika. Tudi dela za odrasle rad pišem.

Ali vas poleg pisanja in igranja navdušuje še kaj drugega?

V prostem času rad potujem, hodim na sprehode, počivam, gledam filme ... Kar se pa tiče poklicnega dela, me poleg pisanja in igranja ne navdušuje nič drugega.

Uprizorili ste številne gledališke igre, tako za odrasle, kot tudi za otroke. Ali imate pred nastopi tremo? Kako jo premagujete?

Pred nastopi večinoma nimam treme. Imam jo samo takrat, kadar česa ne znam. Kadar se mi to zgodi, se že vnaprej pripravim, da nastop ne bo tako dober, kot sem si ga zamislil. Drugače nimam težav s strahom pred občinstvom. Tudi nastopam že dolgo časa in vem, da se mi ni treba ničesar bati, kadar znam

Dobili ste številne nagrade, kot so Zlata ptica, Levstikova nagrada, Ježkova nagrada. Na katero ste najbolj ponosni in zakaj?

Na nobeno od teh nisem najbolj ponosen, čeprav sem vseh zelo vesel. Morda mi je najbolj pri srcu nagrada Prešernovega sklada, saj ob upokojitvi dobim dodatek.

Katero je bilo vaše prvo delo, ki je bilo objavljeno v javnosti?

Moja prva dela v osnovni šoli in srednji šoli so bila objavljena v glasilih.

VELIKI INTERVJU

VEM, DA JE V DANAŠNJIH ŠOLAH VELIKO NEKORISTNEGA, A BRANJE NI MED TEMI STVARM, SAJ JE ZELO KORISTNO.

Ena izmed prvih del je bila tudi pesem Semafor in Jabolko na tleh, ki sem jo na žalost izgubil.

Mladi danes zelo malo berejo, saj mislijo, da so knjige dolgočasne, veliko raje pa imajo moderno tehnologijo. Kaj pa vi menite o tem? Bi morali otroci več brati?

Menim, da ne bi bilo slabo, če bi otroci več brali ali da bi sploh brali. Pomembno se mi zdi, da se otroci naučijo brati. Seveda pa zdaj prevladuje moderna tehnologija. Tudi včasih knjiga ni vedno pomenila nekaj dobrega. Ravno prvi roman Don Kihot govori o škodljivosti knjig. Knjiga je lahko trapasta tako kot film. Bolje je, da otroci gledajo dober film, kot da berejo slabo knjigo. Najbolje je, da se otroci naučijo brati in da znajo poiskati dobre knjige.

Kaj ste kot otrok radi brali?

Najraje sem bral knjigi Pika Nogavička in Mala čarovnica Otfrieda Preusslera. Všeč so mi bile tudi fantazijske zgodbe. Bral sem tudi stripe, vendar so mi bile bolj všeč knjige z besedilom in z manj slikami.

Kako dolgo pišete eno pesem?

To je odvisno od tega, o čem pišem ali za koga pišem. Navadno pišem eno pesem deset dni.

Katere predmete v osnovni šoli ste imeli radi in katerih ne?

Rad sem imel slovenščino in telovadbo, nisem pa maral matematike in fizike.

Kako je bilo s knjigami v vaših časih oziroma z dostopom do knjig? Ali je bilo takrat problem priti do dobre literature?

Niti ne. Takrat smo imeli veliko knjig, ki so redno izhajale. Tudi do dobre literature ni bilo težko priti. Kot otrok sem rad bral, vendar so mi delale težave knjige, ki smo jih brali v šoli, saj mi niso bile všeč. Drugače je bilo vedno več dobrih knjig, kot pa bi jih lahko prebral.

Kako gledate na današnjo mladino?

Današnja mladina se mi zdi v redu. Tako kot danes smo tudi mi bili zelo razposajeni. Opažam pa, da se mestna mladina razlikuje od tiste na podeželju. Žal mi je za tiste, ki jih elektronika zavede. Drugače sem vesel, da mladina obstaja. Mogoče bi je lahko bilo še več.

Ko ste še hodili v osnovno šolo, ste imeli domače branje? Kaj menite o njem? Kaj pa bralna značka?

Da, imeli smo domače branje in tudi bralna značka se je takrat začela. Menim, da je oboje zelo koristno, čeprav nekateri ne mislijo tako in se bodo čez čas spametovali. Vem, da je v današnjih šolah veliko nekoristnega, a branje ni med temi stvarmi, saj je zelo koristno.

VELIKI INTERVJU

Mentorica: Blanka Skočir

Kako brati literaturo? Kaj bi svetovali mladim bralcem?

Mladim bralcem bi svetoval, da knjige razumejo. Lahko si pišejo tudi zapiske, ampak menim, da pri normalni knjigi tega ni treba početi. Pomembno je tudi, da mladi berejo dobre knjige.

Kakšen je vaš vsakdan?

Vsak moj dan je drugačen. Odvisno, kaj moram tisti dan narediti. Če mi ni treba priti v šolo, sem do enajstih, dvanajstih doma ali pa še dlje. Dopoldne delam, popoldne pa grem na obiske ali se družim s prijatelji, saj sem zelo družaben. Zvečer imam včasih nastope ali pa doma pišem.

S katerimi ilustratorji ste že sodelovali?

Sodeloval sem že s Marjanom Mančkom, Damirjem Stepančičem, z Ano Košir In Zvonkom Čohom. Zdi se mi dobro, da so ilustratorji različni in da se menjajo.

Kaj pomeni Roza v vašem imenu?

To je moj vzdevek. Dobil sem ga zato, ker smo bili v mojem razredu štirje Andreji. Tako sem ta vzdevek dobil. Ko sem začel pisati knjige, bi lahko vzdevek opustil, a se je znašel še en Andrej Rozman. Sedaj ta vzdevek uporabljam, a v resnici ne spada k mojemu imenu.

DRUGAČE JE BILO VEDNO VEČ DOBRIH KNJIG, KOT PA BI JIH LAHKO PREBRAL.

ŽAL MI JE ZA TISTE, KI JIH ELEKTRONIKA ZAVEDE.

ANKETA: LJUBEZEN

»Če se ne spominjaš niti ene norosti, v katero te je pahnila ljubezen, potem nisi nikoli ljubil.« -

William Shakespeare

IP: TISK

Pišeta: Ina Les, Katarina
Lipovšek, 9. a

Zame je ljubezen lepo čustvo in mišljenje o drugih. Mislim, da obstaja več vrst ljubezni, npr. čustvena, prisiljena ... Ljudje si ljubezen izkazujejo s poljubi objemi ter darili. Menim, da se lahko zaljubiš kadarkoli. Tudi jaz sem se že zaljubljen v katero izmed mojih sošolk. Svojo prvo ljubezen pa sem doživel z zingom (ljubezen na prvi pogled). **Zaim, 6. r**

Zame je ljubezen tisto čustvo, ki ga občutiš, ko se v nekoga zaljubiš. Je čustvo, ki izraža neko radost. Zdi se mi, da obstaja več vrst ljubezni. Ljudje si ljubezen izkazujejo s prijaznostjo, strastjo ... Zaljubiš se lahko v nekoga, ki ti je zelo pri srcu. Tudi sama se bila že velikokrat zaljubljena. **Saga, 6. r**

Zame je ljubezen čustvo, ki ga čutimo do nekoga ali nečesa, ko delimo dober občutek ob preživljanju časa z njim. Mislim, da obstaja več vrst ljubezni, npr. prijateljska ljubezen, ljubezen do simpatije, družinska in glasbena ljubezen. Ljudje si ljubezen izkazujejo z objemi, lepimi besedami, mislimi in željami. Menim, da se lahko zaljubiš kadarkoli. Tudi sam sem že bil zaljubljen. Najmočnejšo ljubezen pa izkazujem svoji materi. **Matevž, 8. r**

Ljubezen- kako bi opredelili ta pojem? Je to tisto čustvo, ko imaš nekoga rad? Če pogledamo v Slovar slovenskega knjižnega jezika, izvemo, da je ljubezen močno čustvo naklonjenosti do osebe drugega spola. Pa je to res? Ali obstaja več vrst ljubezni? O tem sva vprašali učence in učitelje naše šole. Pa si oglejmo, kaj si o tem mislijo.

Zame je ljubezen nekaj posebnega, kar se ne da opisati. Prepričana sem, da obstaja veliko različnih vrst ljubezni, na primer ljubezen do staršev; do neke osebe, ki nam je blizu. Obstaja tudi ljubezen do stvari, ki nam je blizu. Za nekatere je to denar ali hrana. Vendar menim, da z besedo ljubezen mislimo na ljubljeno osebo. Po mojem mnenju se izkazovanje ljubezni razlikuje glede na to, komu jo izkazujemo. Ljubezen do staršev izkazujemo s spoštovanjem do njih in jih ubogamo. Ljubezen do fanta oziroma dekleta pa izkazujemo s kakšno pozornostjo, npr. poljubom, darilom ... Menim, da se lahko zaljubiš ne glede na to, koliko si star, kot najstnik, otrok ... Sama še nisem bila zaljubljena, sem pa prepričana, da je to nekaj čudovitega. **Niki, 7. r**

ANKETA: LJUBEZEN

Ljubezen je čustvo oziroma sila. Imeti ljubezen pomeni imeti neko moč, ki je nihče ne more uničiti. Menim, da obstaja več vrst ljubezni, npr. ljubezen staršev do svojih otrok, prijateljstvo, ljubezen med fantom in dekletom, med možem in ženo. Ljubezen si ljudje izkazujejo z nežnostjo, različnimi besedami in dejanji ... zaljubiš se lahko takrat, ko si na to tudi pripravljen in dovolj zrel. Sama še nisem bila zaljubljena. **Maruša, 9. r**

Sam bi pojem ljubezen opredelil kot primarno energijo stvarstva. Je občutek sreče, katere posledica je smeh, radost in umetnost. Menim, da obstaja več vrst ljubezni, vse tiste vrste, ki nas navdihujejo z občutkom sreče, radosti ... Svojo prvo ljubezen sem doživel že kot otrok. Takrat sem imel občutek vznichenosti. Tudi danes še vedno ljubim svojo ženo in sina.

G. Matevž Goršič (učitelj)

Zame je ljubezen čustvo, ki ga občutita dve osebi. Ko se imata zelo radi, bi naredili vse druga za drugo, si zaupata in delita čustva. Menim, da obstaja več vrst ljubezni; ljubezen do določene osebe, živali, predmeta in družine. Ljubezen ne pozna meja, saj obstaja ljubezen med različnimi rasami, med istospolno usmerjenimi partnerji. Ljudje si ljubezen izkazujejo različno, npr. z darili, poljubi, objemi in različnimi pozornostmi, odvisno od osebe. Nekateri pa sploh ne marajo teh romantičnih pozornosti. Tudi sama se že bila zaljubljena.

Mrs. Nobody

»V sanjah in ljubezni ni nič nemogoče.« Janus Arony

ROŠEV OBRAZ: INA LES

IP TISK
PIŠE: Katarina Lipovšek, 9. a

Ina Les je učenka 9. a razreda. Je strastna hitrostna drsalka, ki ji hitrost pomeni največ v življenju. Rada se poda v svet in ljudem pokaže svoje hitrostne sposobnosti na drsalkah. Vendar pa se v življenju tako uspešnega hitrostnega drsalca pojavijo tudi padci. Kako se Ina sprijazni z njimi?

ZA DRSANJE SO JO NAVDUŠILI STARŠI, VENDAR JE SAMA IZBRALA HITROSTNO, SAJ JE ZASVOJENA Z ADRENALINOM. SVOJE SPRETNOSTI V TEJ ŠPORTNI DISCIPLINI JE DOKAZALA NA HRVAŠKEM, V SLOVENIJI, NA MADŽARSKEM, POLJSKEM, V BOLGARIJI IN ŠE MNOGIH DRUGIH DRŽAVAH. ZANIMIVA IZKUŠNJA SE JI JE ZDELA V ZAGREBU, KJER JE TEKMOVALA V ŠTAFETNI DIRKI, KI JE ENA IZMED NAJTEŽJIH DISCIPLIN.

S SVOJIMI DOSEŽKI JE ZELO ZADOVOLJNA, SAJ JE NAJBOLJŠA V KATEGORIJU JUNIOR C GIRLS.

NIMA POSEBNIH VZORNIKOV, SAJ SE NAJVEČKRAT PRIMERJA KAR S SVOJIMI VRSTNIKI IN SKUŠAPREMAGATI NJIHOV ČAS.

ŽE KO PRIDE NA LED, IMA POSEBEN OBUČUTEK, KI GA NE ZNA OPISATI. KO PA SLIŠI ZVOK LEDU POD KLJUNAMI, PA ČUTI VETER V JADRIH. SEVEDA SO JI POMEMBNI TUDI PRIJATELJI, KI Z NJO TRENIRAJO, SAJ SO JI KOT DRŽINA.

PAZITI MORA NA PREHRANO. NE SME JESTI VELIKO MASTNE IN NEZDRAVE HRANE, VEDNAR TAKO ALI TAKO NIMA VELIKO ČASA, DA BI POJEDLA PREVEČ.

INA VZTRAJA KLJUB POŠKOBAM. NA PRVI TEKMI V SLOVENIJI SI JE NATEGNILA MIŠICO, ZATO SO JO POSLALI K ŠPORTNEMU ZDRAVNIKU, KI JI JE OSKRBELO POŠKODBO IN JI DAL NAPOTKE ZA OKREVANJE. POZNEJE JE TEŽKO TRENIRALA. MORALA SI JE PRILAGAJATI VAJE. KLJUB TEMU PA NI DOŽIVELA VELIKIH POŠKODB, KOT SO PRIMERI ZDROBLJENIH POGAČIC IN MEDENIC, ZLOMLJENIH KOSTI IN UREZNIN VEČIH VRST.

HITROSTNO DRSANJE JE KAR DRAG ŠPORT, SAJ VKLJUČUJE VELIKO ŠPORTNE OPREME, KI JE ZELO DRAGA, PLAČEVATI PA JE POTREBNO TUDI TRENINGE.

V PRIHODNOSTI BI RADA PRIŠLA NA SVETOVNO MLADINSKO PRVENSTVO, KASNEJE PA BI KOT TRENERKA MLAJŠIM GENERACIJAM PREDAJALA ZNANJE HITROSTNEGA DRSANJA IN SODELOVALA NA

PRIPOVED O ŽIVLJENJU OSEBE

OLIMPIJSKIH IGRAH.

V ŠOLI IMA STATUS, KI JI POMAGA, DA IMA VEČ ČASA ZA UČENJE. OBČASNO IMA TRENINGE TUDI ZJUTRAJ PRED ŠOLO, VENDAR SE TO NE DOGAJA POGOSTO.

POLEG DRSANJA ZELO RADA BERE IN POSLUŠA GLASBO. PO TRENINGIH JI OSTANE NEKAJ PROSTEGA ČASA, KI GA IZKORISTI ZA POČITTEK.

ROŠEVCEM SVETUJE, NAJ SE TRUDIJO PO NAJBOLŠIM MOČEH IN SI NAJDEJO ŠPOT OZ. DEJAVNOST, KI JIH RAZVESELJUJE, VENDAR NAJ NE ZANEMARIJO ŠOLE IN UČENJA, SAJ JE ZNANJE NA PRVEM MESTU.

POTOPIS: NA FINSKEM

Republika Finska je obmorska nordijska država, ki na jugozahodu meji na Baltsko morje, na jugovzhodu na Finski zaliv, na zahodu na Botniški zaliv. Po kopnem Finska na zahodu meji na Švedsko, na severu na Norveško ter na vzhodu na Rusijo.

Z mamo, očetom in bratom smo se odpravljali na obisk k prijatelju na Finsko.

Leteli smo ponoči. Med letom se je prižgala televizija. Edini program, ki smo ga lahko gledali, je bil (sicer ne vem, kako se imenuje) finski. Gledali smo oddajo: Pazi kamera!

Ko smo pristali, smo počakali prtljago. Pobrali smo jo in odšli z letališča. Tam nas je čakal prijatelj Andreas. Bil je skoraj edini Finec, ki je znal angleško. Odpeljal nas je do avtodoma. Pripravili smo postelje in zaspali.

Zjutraj smo pojedli boren zajtrk. Odpravili smo se ob pol devetih. Vozil je očka. Mami je bilo slabo. Potovali smo dolgo časa.

Prišli smo v središče Rovaniemija. Tam smo poiskali restavracijo. Andreas jo je hvalil, čeprav tam še ni jedel. Naročili smo pet pic margarit. Ker smo se pogovarjali o mojem bratcu Juriju, so kuharji v testo zamešali toliko popra, da pic nismo mogli jesti. Finci sovražijo Ruse, ker so jih v preteklosti napadli. Naš prijatelj Andreas je rekel, da Jurij zveni zelo rusko. Pojedli smo par kosov pic, nato smo se odpravili.

Čez nekaj dni smo prišli v kočob ob jezeru. Oče in Andreas sta se odpravila po kruh, jaz, mami in moj bratec smo ostali sami doma. Odločili smo se, da bomo odšli nekam s čolnom.

Ko smo se pripravili, smo stvari spravili v čolnič. Porinili smo ga v vodo. Na našo srečo je imel luknjo za izpust vode zamašeno, zato je plaval. Vkrcali smo se v čoln in poskušali odveslati po jezeru.

Voda v jezeru je bila ledeno mrzla. Nismo prišli daleč, ker je bratec skakal po čolnu. Čoln se je tako močno zibal, da bi lahko vsi popadali v jezero. Mama mu je zabičala, naj se ne premakne, če ne, bomo pristali. Ker je še naprej migal, je mama odločila, da pristanemo. Moj brat je še kar naprej skakal po čolničku. Prišli smo do zelo nizke vode. Nasedli smo. Moj brat je končno nehal skakati po čolničku. Odločili smo se, da mama povleče čolnič iz vode.

Ko smo ga potisnili in zvelkli iz vode, smo odšli v hišo, se preoblekli in posušili. Prišla sta očka in Andreas s kruhom, ki ni bil običajen.

Tisti dan sem imel dosti čolnov. Zdaj bi to dogodivščino še enkrat ponovil.

GLAVNO MESTO: Helsinki DENARNA ENOTA: evro
URADNA JEZIKA: finščina, švedščina

DEVETOŠOLCI ROŠU

Obiskujem deveti razred, ker pomeni da bom v kratkem zapustila našo osnovno šolo. Za mano je veliko dobrih spominov (in tudi kakšen žalosten), ocen in izkušenj. Nikoli ne bom pozabila prvega šolskega dne, ko smo sedli smo na stole in se med seboj spoznali. Od takrat je minilo devet let in nisem si predstavljala, da mi bodo sošolci postali družina. Ko bom zapustila šolo, mi bo težko. Pogrešala bom zanimive ure glasbe, likovne in športne. Pogrešala bom učitelje, ki so me vzpodbujali k učenju, čeprav sem bila že na koncu z močmi. Najbolj bom pogrešala prijatelje. Brez njih bi bil včasih obup. Zaradi njih sem se skoraj vsako jutro zbudila z nasmeškom. Ko odhajam v srednjo šolo, vem, da bo vse drugače. Spoznala bom nove sošolce, s katerimi bom preživela naslednja štiri leta. Verjamem, da bom uspela.

Zala, 9. a

Kot vsak razred, smo imeli dobre in slabe trenutke. Prepirali smo se, pa tudi zabavali ... Zdaj je že deveti, zato si moram si izbrati, kam se bom vpisal. Odločanje ni lahko, saj bi starši tako, prijatelji drugače, sam pa spet hočem nekaj tretjega. Hitro bo konec, zato se moram potruditi do konca šolskega leta. Valeta, zaključni izlet ... vse je blizu, zato se res zelo veselim. Najhuje se bo posloviti od vse sošolcev saj smo bili skupaj kar devet let. Čeprav se bomo še veliko videli, ne bomo več nikoli tako, kot smo sedaj. Mlajšim razredom priporočam, da se naj veliko učijo in ob tem tudi zabavajo. Lepo se imejte. Adijo. **Adrijan, 9. a**

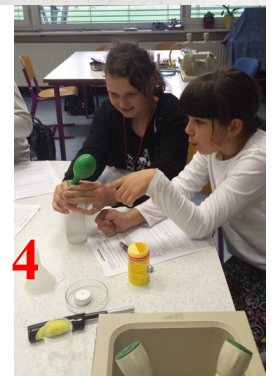

Tako, pa je prišel konec mojih prigaranih 9 let. Doživel sem kakšno razočaranje, a še več dobrega. Naučil sem se veliko koristnih, pa tudi »nepotrebnih« stvari, a nič ne de, mogoče mi bo v bližnji prihodnosti prav to »odvečno« znanje prišlo prav. Doživel sem veliko lepih trenutkov s sošolci in sošolkami. V teh zadnjih letih osnovne šole sem si moral že sam kovati bližnjo prihodnost, tako da sem se odločil za nadaljevanje šolanja v srednji šoli. Od tu naprej je vse odvisno samo še od mene, saj dobri slovenski pregovor pravi, da brez dela ni jela. V zadnja 4 leta nas je popeljala izvrstna in vedno nasmejana učiteljica Marjetka Rovšnik. Mislim, da je zelo pomembno, da se v šoli učenci počutimo dobro, in z učitelji, ki so na naši šoli, je to mogoče. Vsem mlajšim generacijam bi svetoval, naj se veliko učijo, ob tem pa ne smejo pozabiti na zabavo in druženje s prijatelji.

Srečno vsem,
kajti jaz zdaj grem.

Žak, 9. a

V okviru interesne dejavnosti Mladi naravoslovci, ki so jo obiskovali učenci 4. in 5. razreda, smo se dotaknili marsikaterega vprašanja. Raziskovali smo promet, pogledali skozi lupo in mikroskop, si skuhalo domači čaj in spekli pecivo ter izvedli kratke, a zanimive poskuse. Tudi naslednjega

POSKUS

ID: Mladi naravoslovci
Avtorici: Lamija Berisalić, Eva Bohnc

ALI LAHKO NAPIHNEMO BALON S SODO BIKARBONO, VODO IN CITRONKO?

POTREBŠČINE:

- steklenica
- balon (okrogel)
- lijak
- voda
- sode bikarbona
- citronka

Potek dela

1. Do polovica steklenice natočimo vode.
2. V vodo dodamo 3 žličke sode bikarbone.
3. V prazen balon damo 2 žlički citronke.
4. Balon nataknemo na vrh steklenice.
5. Balon dvignemo, hkrati pa se citronka strese in zmeša.
6. Uparizimo dogajanje in... **BALON SE NAPIHNE!**

Ugotovitve

SEVEDA, BALON LAHKO NAPIHNEMO S SODO BIKARBONO, VODO IN CITRONKO

ZNANOST

VREMENSKA POSTAJA

/Opis naprave/

Vremensko postajo sestavljajo: termometer, ki meri temperaturo zunanjega zraka; epruveta, v kateri se nabira deževnica; kompas, ki kaže smeri neba in položaj objekta, na katerem je vremenska postaja; vetrnica, ki kaže moč vetra, in puščica s smerokazom, ki kaže njegovo smer.

Vremensko postajo pritrdimo na ustje plastenke, v kateri raste rastlina, pričvrščena na zemljo ali plavajoča na vodni gladini.

Na levi in desni strani tulca vremenske postaje sta odprtini, skozi kateri rastlina prejema zrak. Kar rastlina diha, se v plastenki ustvarja vlaga, ki se pri nižjih temperaturah ponoči spremeni v roso. Ko se zunanja temperatura zviša, se rosa raztopi v vodne kapljice, ki zalivajo rastlino.

Vremensko postajo sem dobil za božično darilo.

(Sven Pjanič, 7. b; ura DSP– slovenski jezik)

Naravoslovni dan– MEROSLOVJE

Učenci osmih razredov smo konec šolskega leta izvedli naravoslovni dan, povezan z meritvami mase, dolžine, časa, temperature

...

Najprej smo obiskali Zavod za meroslovje in spoznali, na kakšen način se meri vsebnost zlata v snovi. Po vrnitvi v šolo smo razdeljeni v več delavnic in skupin naredili nekaj eksperimentov, povezanih s segrevanjem vode v raznobarnih epruvetah na soncu in tako ugotavljali, kako različne barve absorbirajo toploto sončne svetlobe; merili širino in dolžino učilnice in računali njeno ploščino in obseg; preverjali topnost različnih snovi v vodi in volumen izpodrinjene tekočine. Eksperimentiranje nas je zabavalo, hkrati pa smo ponovili veliko učne snovi.

Osmošolka

RIPOROČAMO V BRANJE

Na smrt bolan kralj

Knjiga z naslovom *Na smrt bolan kralj* je ljudska pravljica. Izdana je v Ljubljani, in sicer pri založbi Mladinska knjiga. Ilustriral jo je Maks Gaspari.

Pravljica je ljudska, saj je avtor neznan. Govori o Na smrt bolanem kralju, ki mu lahko pomaga le človek, ki mu na tem svetu prav nič ne manjka.

Nekoč je živel kralj, ki je bil na smrt bolan. Nobeno zdravilo mu ni bilo v pomoč. Modri ljudje so povedali, da morajo najti človeka, ki mu

Zaim, 6. b ★ ★ ★

na tem svetu nič ne manjka, mu sleči srajco in jo dati kralju. Kralj je v raziskavo poslal vse svoje vojake. Vojaki so iskali in naenkrat zagledali veseljaka, ki je plesal okoli svoje kočice. Ugotovili so, da mu na tem svetu prav nič ne manjka. Vložili so veliko truda, da so ga privedli do kralja. Pojasnili so mu, kaj bodo naredili. Ubogi kralj je umrl, saj veseljak ni imel srajce. Ni ga človeka, ki mu na tem svetu prav nič ne manjka.

Povest je bila zanimiva, smešna, predvsem pa poučna. Poučna zato, ker vsebuje nauk. Resnično ne obstaja človek, ki mu na tem svetu prav nič ne manjka. Smešna je zato, ker veseljak ni imel srajce.

Knjigo sem ocenil s tremi zvezdicami, ker ima tri pozitivne lastnosti: je poučna, zanimiva in smešna.

Knjiga, ki sta jo napisala Gerit Kopietz in Jörg Sommer, z naslovom **Lov na tigra**, je izšla v Ljubljani leta 2002 pri založbi Grlica. Govori o detektivih, ki preučujeta zelo zapleten primer o tigru.

Mala detektiva Karla Umek in Doktor Kukalo sta obiskala Zarnikov živalski vrt, kjer so dobili novega tigra. Na poti do kletke je Karla začutila, da nekaj ni v redu. Pogledala je skozi kukalo (Kukalov izum, s katerim lahko vidiš skozi stene) in zagledala pobeglega tigra. Splezala sta na zid, da ju ne bi poškodoval. Nato sta mu vrgla kos mesa in tiger se je pomiril. V živalski vrt je prišel tudi Zarnikov nečak Teodor. Karli se je zdel sumljiv, zato je s kukalom pogledala v njegov kovček in videla pištolo ter telefon.

Naslednji dan so o pobegu tigra vedeli že vsi. Karla je po televiziji slišala, da naj bi Kukalovo sestrično Aljo napadel tiger. Kmalu je

televiziji zmanjkalo signala. Na streho je odšla popraviti anteno, a je presenečena zagledala tigra. K njej se je le stisnil, nato pa skočil na drugo streho. Prišla je policija, a Karli jim je povedala, da tigra ni videla. Spet se je spomnila na Teodorjevo sumljivo obnašanje. S Kukalom sta ga odšla obiskat. Ta je Teodorja na obisku zamotil, Karla pa je odšla pogledat, kaj je v kovčku. Opazila je Aljino torbico in čevlje, kar jo je presenetilo. Nato sta odšla domov. Zvečer je Karla odšla iskat nekaj na podstrešje in tam znova uzrla tigra. Poklicala je Kukala in skupaj sta ga odpeljala v zapuščen prostor pod šolsko telovadnico. Ponoči so se tam lahko skrili, a zjutraj so jim policisti prišli na sled. Karli, kukalu in tigru ni preostalo drugega, kot da pobegnejo skozi temen tunel kanalizacije. Policija jih ni ujela. Ko so prišli ven, so se znašli pred dedkovo hišo in dedek je končno spoznal tigra. Povedal je tudi, da je Teodor na odpadu, kjer

dela.

Vsi štirje so se odpravili tja. Bila je že noč. Kukalo se je skrival s tigrom v avtu, Karla in dedek pa sta opazovala, kaj se dogaja. Nato je Karla splezala na streho barake, a ji je spodrsnilo. Ujela se je na žleb. Prišel je Teodor in povedala mu je, da išče Aljo. Pokazal ji je, kje je, in še njo zaprl v temen prostor. Skupaj z Aljo sta ugotovili, da sta v stiskalnici, ki jo je medtem Teodor vključil. Takrat pa je tiger pobegnil iz avta in skočil nanj. Prišli so policisti, uspravili tigra, nato pa poskušali rešiti dekleti. Pri tem jim je pomagal Kukalo, ki se je s pomočjo Morsejeve abecede pogovarjal s Karlo. S trkanjem mu je sporočila, naj izklopi stikalo stiskalnice in kmalu sta bili rešeni. Teodorju so naredili lisice, tigra pa odpeljali v živalski vrt.

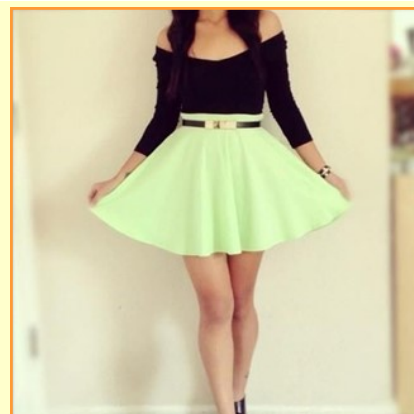
Tia, 6. b

Dedek, Kukalo in Karla so se dogovorili, da bo dogodivščina za vedno ostala njihova skrivnost.

MODA

Ko se temperature počasi dvigujejo, bomo svoje tople jakne pripravili v omaro in začeli nositi majn toplá oblačila.

Velik modni hit so trenutno mini krila, ki segajo do pasu. Veliko deklet pa obleče tudi mini oblekico. Vsaka ima poseben vzorec.

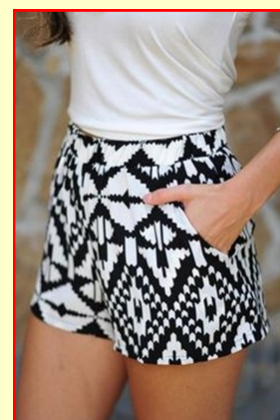
Glede hlač trenutno dekleta rada nosimo natrgane kavbojke.

Poleti rade oblečemo ohlapne majčke nežnih barv.

Kratke hlače so zelo priljubljeno oblačilo. Nosimo pisane, enobarvne, jeans in natrgane hlače.

Obožujemo tudi oprijete majčke, ki segajo do popka in so videti prav pristrčno.

HOROSKOP

VODNAR (20.1 - 17.2)

SPLOŠNO: Z denarjem ravnaj previdno, saj ga boš bolj težko dobil/a,

LJUBEZEN: Letos boš veliko ljubosumen/a in čustveno šibak/ka.

ŠOLA: Že na začetku šolskega leta boš videl/a, da se je za boljše ocene treba potruditi.

DRUŽBA: Skrajni čas je, da s svojimi prijatelji zakoplješ bojno sekuro.

DRUŽINA: Če ti bo doma dolgčas, ti bo mama hitro naložila kup domačih opravil.

RIBI (18.2 - 19.3)

SPLOŠNO: Letos se boš zelo dobro počutil/a v svoji koži.

LJUBEZEN: Pazi, saj se med novimi prijatelji skriva tvoja simpatija.

ŠOLA: Dobre ocene ti bodo vrnilo samozavest in sproščenost.

DRUŽBA: V družbi se včasih ugrizni v jezik, saj nimaš zmeraj prav.

DRUŽINA: Čas z družino je zelo pomemben, zato ga dobro izkoristi.

OVEN (20.3 - 19.4)

SPLOŠNO: Več časa posveti športu, saj boš potem v zelo dobri formi.

LJUBEZEN: Čaka te nova ljubezen na nenavadnem kraju.

ŠOLA: Zdelo se ti bo, da učitelji postajajo vsako leto bolj zahtevni. Veliko sreče pri pisanju nalog.

DRUŽBA: Zganjal/a boš veliko norčij, vendar ne pretiravaj, saj lahko pride do zamer.

DRUŽINA: Zelo bi vam prijalo kakšno potovanje ali izlet.

BIK (20.4 - 20.5)

SPLOŠNO: V dobrem zagonu boš.

LJUBEZEN: S tvojo simpatijo je zmeraj zabavno.

ŠOLA: Zaradi slabih ocen boš zelo slabe volje.

DRUŽBA: Jezik ti bo tekkel kot po maslu.

DRUŽINA: Če si si z bratom ali sestro v laseh, se mirno pogovorita.

DVOJČKA (21.5 - 21.6)

SPLOŠNO: Priklopi misli tudi na kaj drugega.

LJUBEZEN: Simpatiji ne pokaži ljubosumja.

ŠOLA: Počasi začni misliti tudi na šolo in se bolj posveti ocenam.

DRUŽBA: Spoznal/a boš nekaj novih prijateljev.

DRUŽINA: Tvoji domači bodo siti tvojega pritoževanja.

RAK (21.6 - 21.7)

SPLOŠNO: Bodi bolj sproščen/a.

LJUBEZEN: Čaka te nova ljubezen, vendar ne hiti.

ŠOLA: Čas je, da odpreš kakšen zvezek in nadgradiš snov.

DRUŽBA: Med prijatelji se skriva tudi nekaj takšnih, ki jim ni najbolje zaupati.

DRUŽINA: Domači ti bodo veliko težili zaradi šole. Potrpi.

HOROSKOP

LEV (22.7 – 22.8)

SPLOŠNO: Pomembno je, da si iskren in potrpežljiv.

LJUBEZEN: Nekje te čaka ljubezen, vendar je ne opaziš.

ŠOLA: Pripravljen/a boš na nove izzive.

DRUŽBA: Večkrat boš povabil/a svoje prijatelje na svoj dom.

DRUŽINA: Doma te čaka nekaj zelo zanimivega.

DEVICA (23.8 – 22.9)

SPLOŠNO: Bodi bolj potrpežljiv.

LJUBEZEN: Simpatija te čaka pred vrati.

ŠOLA: Čas je, da se lotiš kakšne knjige.

DRUŽBA: Zaradi nesporazuma bo prišlo do zamer.

DRUŽINA: Mama ima zate ne(prijetno) presenečenje.

TEHNICA (23.9 – 22.10)

SPLOŠNO: Hitel/a boš iz enega konca na drugega.

LJUBEZEN: Nekdo je zaljubljen vate že dolgo časa, vendar si ne upa povedati.

ŠOLA: Poskrbi za ocene in vljudno obnašanja do učiteljev.

DRUŽBA: Med svoje prijatelje boš pripeljal/a novega.

DRUŽINA: Pazi, da ne pride do zamer zaradi preprirov in jezikanja.

ŠKORPIJON (23.10 – 21.11)

SPLOŠNO: Prosti čas izkoristi za dolge sprehode v naravi.

LJUBEZEN: Obeta se ti velika ljubezen. Ne zapravi je z neumnostmi.

ŠOLA: Šoli posveti več časa.

DRUŽBA: Pogovori se s prijatelji, saj se ne strinjajo vedno s teboj.

DRUŽINA: Čas je za kakšen oddih v naravi. To bo popravilo vaše razpoloženje.

STRELEC (22.11 – 20.12)

SPLOŠNO: Ne zapletaj stvari, bolj kot so.

LJUBEZEN: Več časa posveti simpatiji.

ŠOLA: Vsak začetek je težak, zato vztrajaj.

DRUŽBA: Ne pretiravaj, saj za vsako šalo se skriva nekaj resnice.

DRUŽINA: Starši ti želijo samo dobro.

KOZOROG (21.12 – 19.1)

SPLOŠNO: Prosti čas posveti tudi športu.

LJUBEZEN: Izboljšaj odnos s simpatijo in ji posveti več svojega časa.

ŠOLA: Pri pouku boš bolj zbran in boš lažje razumel/a snov.

DRUŽBA: Prijatelji ti pripravljajo presenečenje in ne pokvari ga.

DRUŽINA: Nekdo izmed tvojih najbližjih bo potreboval tvojo pomoč.

REBUSA

—DGANA—

—VAVA—

—PLA—

—IDAR—

—Ž—

—EVERIC

Bogo pride utrujen iz šole.
 "Kaj pa je danes s teboj?" ga zaskrbljeno vpraša mama.
 "Ah, utrujen sem. Pri uri matematike smo celo uro iskali skupni imenovalec."
 "Skupni imenovalec smo iskali že takrat, ko sem še jaz hodila v šolo. Ga tudi vi niste našli?"

ZGODBA Z ZADNJE STRANI: MOJA DOMOVINA

Ob naslovu se spomnim neke stare pesmi, za katero so mi povedali starši, ki so jo velikokrat peli kot otroci v času, ko se še mi nismo rodili:

Zapojmo pesem si veselo,

naj se razlega prek sveta.

Lepo je v naši domovini biti mlad.

V deželi, kjer so si ljudje kot brat in brat.

In toplo sonce, ki nas greje

in morje, ki poživlja kri,

lepo je v naši domovini biti mlad ...

Slovenija je mlada država, stara komaj 25 let. Ljudje so se davnega leta 1991 s ponosom in upanjem odločili, da je čas, da Slovenija stopi po poti samostojnosti v lepšo prihodnost, ki so jo videli tudi v Evropski uniji, katere del smo zdaj. Vendar se zgodovina Slovenije ni začela takrat, temveč sega vse tja od pradavnine do antičnih časov, ko je bilo naše ozemlje del Rimskega imperija. Emona, Celea, Petovio so bila le nekatera velika mesta. Na izpraznjen prostor, ki je nastala po barbarskih vdorih v rimsko cesarstvo, so se naselili naši predniki, južni Slovani in ustanovili prvo veliko državo Slovencev - Veliko kneževino Karantanijo. Pod 100- letih je ta začela padati pod nemški vpliv, ki je trajal več kot 1000 let. Ta vpliv se je zmanjšal le v času, ko smo bili po I. svetovni vojni del Kraljevin Srbov, Hrvatov in Slovencev in po II. svetovni vojni del SFRJ.

Danes pravimo, da je Slovenija samostojna in suverena država. Kaj je **suverenost**? Suverenost je po definiciji izvirna oblast vladanja in ukazovanja (oblast, ki nad sabo nima nobene višje oblasti). Najboljši primer suverenosti je državna suverenost. Ljudje živijo po različnih državah in vsaka izmed teh izvaja suverenost na svojem ozemlju in nad skupnostjo, ki na tem ozemlju živi oziroma se na tem ozemlju nahaja.

Iz tega izhaja, da je država posebna politična organi-

zacija, ki je neodvisna (nad sabo ne priznava nobene višje oblasti) in suvereno določa pravila sama zase.«¹

Pa smo res?

Smo »enakopravna« članica v EU s 6 glasovi v evropskem parlamentu in soodločamo o vseh zadevah, ki se tičejo vseh nas? Pri tem pozabljamo, da smo preglasovani s strani večjih držav, kot so Nemčija, VB, Francija ... Vse odločitve in usmeritve prihajajo iz EU, ki naroča državam članicam, kakšne zakone naj sprejemajo in kakšne ukrepe naj izvajajo, da bodo usklajeni s pravili EU. Naša samostojnost je dejansko navidezna.

V času od naše osamosvojitve je propadla večina podjetij, ki so zaposlovala tisoče ljudi. Dejansko je v Sloveniji več 100.000 ljudi brezposelnih; velika večina mladih in starejših izobraženih ljudi, ki odhajajo v druge države, da bi si poiskali službo. Nekateri, ki so zaposleni, nimajo dovolj denarja za preživetje, zato je 300.000 Slovencev na pragu revščine in išče pomoč pri socialnih službah. Gospodarstvo in kmetijstvo sta v razpadu, saj uvažamo 80% hrane, ki bi jo lahko pridelali sami. Javne službe, gasilci, policisti, bolnice, imajo zastarelo opremo, staro več 10 let. Zdravniška oskrba je postala že skoraj v celoti plačljiva, čeprav tisti, ki so zaposleni, del plače dajejo za brezplačno zdravstvo, ki bi moralo biti na razpolago vsem.

Naša generacija se lahko opravičeno sprašuje, ali imamo še sploh kakšno prihodnost v Sloveniji? Ob gledanju vsakodnevnih poročil ugotavljam, da ima Slovenija negotovo prihodnost, še zlasti zaradi zadnjih dogajanj, ki so pokazala, kako nepripravljeni smo na izredne razmere.

Kljub vsemu pa imam našo deželo izredno rad. Je dežela, ki ima veliko naravnih lepot, je izjemno raznolika in relativno varna. In želim ji vse najboljše ob prihajajoči obletnici!

Nik Modrijančič, 7. b

Za literarni natečaj Moja domovina

Mentorica: Blanka Skočir

KOLOFON

Rošev utrip

Glasilo Osnovne šole Frana Roša

Cesta na Dobrovo 114

3 000 CELJE

LETNIK 6, ŠTEVILKA 1

JUNIJ 2016

Uredniški odbor:

Učenci, člani TIS

Adrijan Hrušovar, Leon Kores, Žak Javornik, Nika Hrovatič, Maja Božiček, Zala Blatnik, Ina Les, Katarina Lipovšek – vsi 9. a

Učitelji, mentorji besedilnih in likovnih prispevkov:

Maja Verhovšek,, Nataša G. Ključarič, Vlasta Gričar, Maja Skakič, Blanka Skočir, Milena Smisil, Judita Stanič, Marinka Vodovnik, Andreja Založnik, Tanja Dremšak, Nadja Ocvirk, Zdenka Jelen, Mateja Lešničar, Lijana Klančnk.

Učitelj, mentor fotografije:

Dejan Petrovič

Lektoriranje:

Blanka Skočir

Računalniški prelom:

Blanka Skočir

Risba z naslovne strani: Oddelek OPB